ÅSA LIND

Daha Fazla Kumkurdu

Resimleyen
KRİSTINA DİGMAN

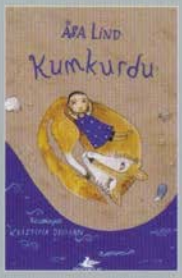
PEGASUS

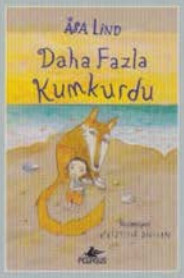
"Annem ve babam bugün kitap okuyorlar," dedi Zackarina. "Oturuyor da oturuyor, okuyor da okuyorlar."

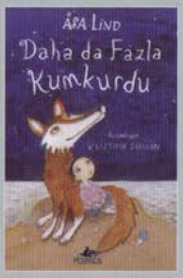
Kumkurdu başını kaldırdı. Kulaklarını dikti. "Öyle mi?" dedi. "Kitap mı okuyorlar?" "Evet," dedi Zackarina.

Kumkurdu çok ilgilenmişti. Evde ne tür kitaplar olduğunu öğrenmek istedi. Kalın mı yoksa ince miydiler? Ne renktiler? Nasıl koktuklarını da merak etmişti. Nasıl ses çıkarıyorlardı; örneğin üzerlerine vurulduğunda ya da yaprakları karıştırılırken?

Zackarina ile altın parıltılı Kumkurdu'nun dostlukları sürüyor...
Bu hikâyeler dizisinde neler yok ki:
Aşk, anılar, ölüm, gerçek...
Hatta sivrisinekler ve minik bir fare!
Kumkurdu'yla vakit geçirmek her zamanki gibi çok zevkli!

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-582-2

Daha Fazla Kumkurdu

Pegasus Yayınları: 1228
Çocuk: 141

Daha Fazla Kumkurdu
Åsa Lind
Özgün Adı: Mera Sandvargen

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Berna Sirman
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

3. Baskı: İstanbul, Mart 2017 - Ciltli
ISBN: 978-605-343-582-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Metin © Åsa Lind, 2003
Resim © Kristina Digman

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Rabén & Sjögren Agency'den alınmıştır.

Bu kitap ilk kez 2003'te İsveç'te Rabén & Sjögren tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ÅSA LIND

Daha Fazla Kumkurdu

Resimleyen
KRİSTİNA DİGMAN

İsveççeden çeviren:
Ali Arda

PEGASUS YAYINLARI

ÇİKOLATALI PASTA

Zackarina, annesi ve babasıyla birlikte deniz kıyısında bir evde yaşıyordu. Evlerinin önünde iki huş ağacı vardı. Bu ağaçların arasına bir hamak gerilmişti.

Bugün bu hamak bir korsan gemisi, Zackarina da geminin kaptanıydı.

Yedi denizi dolaşıp korsanlık yaptıktan, savaşlara katılıp kasırgalarla boğuştuktan sonra canı bir şeyler çekti… Pasta, börek gibi bir şeyler.

Gemisini terk edip eve koştu, hızla mutfağa daldı. Mutfağın tam ortasında durdu, derin bir nefes aldı.

Mmm! Çok güzel kokuyordu!

"Çikolatalı pasta mı?" dedi babasına. "Çikolatalı pasta mı yaptın?"

Aslında sormasına gerek yoktu. Pasta oradaydı işte, masanın ortasında duruyordu; yuvarlaktı, güzeldi, parlak bir çikolata tabakasıyla kaplıydı.

"Bir dilim ister misin?" dedi babası.

"Evvvet, elbette isterim!" dedi Zackarina.

Babası büyük bir dilim kesip bir tabağa koydu. Zackarina bir kaşık alıp masaya oturdu.

"Şapkanı çıkar," dedi babası.

"Ama ben korsan kaptanım, görmüyor musun?" dedi Zackarina.

"Tabii, tabii," dedi babası, "ama ne konuşmuştuk biliyorsun."

Zackarina kaşığı bir kenara bırakıp şapkasını çıkardı. Yan tarafında iki beyaz çizgi olan, siyah bir şapkaydı. Bu tür bir şapkayı yalnızca korsan gemisi kaptanları takabilirdi.

Bu şapka olmasa gemiyi kimin yönettiği nereden bilinecekti?

Zackarina önce elindeki şapkaya, sonra babasına, ardından da tabağındaki pastaya baktı. Ve şapkasını tekrar başına geçirdi.

"Ama oldu mu şimdi?" dedi babası. "Yemek masasında şapkayla oturulmayacağına karar vermiştik ya..."

Zackarina pasta tabağını önünden itip ayağa kalktı.

"Artık canım pasta istemiyor," dedi.

Dışarı çıktı, kumsala doğru yürüdü. Patikada sağa sola koşturan bir sürü karınca vardı. Zackarina yolundan çekilmelerini söyledi karıncalara ama karıncalar dinlemedi. Bunun üzerine Zackarina, ayaklarını öfkeyle yere vurarak üzerlerine gitti.

"Öyle ha! Gelin bakalım," dedi.

Zackarina'nın ayak seslerini yalnızca karıncalar değil, kumsalda, kumların derinlerinde yatan, eşi benzeri olmayan bir hayvan da duydu. Kulakları hareketli, burnu meraklıydı ve çöl kumu kürkü altın gibi parlıyordu.

Derin bir uykuya dalmış, mavi düşlerinin en mavisini görürken gürültüye uyanmıştı. Sanki dünya sarsılıyordu. Kumları kazarak dışarı, güneşe çıktı.

Zackarina sahile indiğinde Kumkurdu gün gibi serilmişti kumlara, gözleri ışıl ışıldı.

"Merhaba," dedi Zackarina. Dertli olduğu sesinden belliydi.

"İyi sabahlar," dedi Kumkurdu.

Zackarina bir dal parçası aldı, kumların üzerine büyük bir daire çizdi. Ardından da kollarını kavuşturup dairenin ortasına dikildi.

"Burası benim ülkem," dedi. "Burada kararları ben veririm."

Kumkurdu bir sıçrayışta yerinden kalktı, dairenin etrafında bir tur attı. Bu yeni ülke hoş bir yere benziyordu. Çok yuvarlak ve kumluydu. Dairenin içine uzun bir adım attı, sonra bütünüyle içine girdi.

"Peki ya şimdi?" dedi.

"Şimdi birlikte karar vereceğiz," dedi Zackarina. "Çünkü Rackarina Ülkesi'nde böyle yapılır."

"Rackarina Ülkesi mi?" dedi Kumkurdu, burnunu kırıştırdı. "Yok, bence Kurtlar Ülkesi diyelim," dedi.

"Ama önce ben söyledim," dedi Zackarina.

"Ama ben de daha önce düşündüm," dedi Kumkurdu. "Oyunu kesinlikle Kurtlar Ülkesi'nden yana kullanıyorum."

Kumkurdu bir patisini havaya kaldırdı. Zackarina oyunu tabii ki Rackarina Ülkesi'nden yana kullandı, iki elini birden havaya kaldırdı.

"Ben kazandım," dedi.

Kumkurdu yalnızca gülümsedi, sırtüstü yattı ve dört patisini birden havaya kaldırdı. Zackarina onu taklit etti, o da sırtüstü yatıp ayak ve elleriyle oy kullandı. Kumkurdu bu defa kuyruğunu da havaya kaldırdı.

"Dörde karşı beş," dedi. "Yaşasın Kurtlar Ülkesi!"

Zackarina hemen itiraz etti. Kuyrukla oy kullanmak hile yapmak demekti. Kumkurdu kulağının arkasını kaşıdı, biraz düşündü. Belki de en iyisi iki ismi birden kullanmaktı. Bir gün Rackarina Ülkesi, ertesi gün Kurtlar Ülkesi derlerdi.

"En iyisi bu, ne dersin?" dedi.

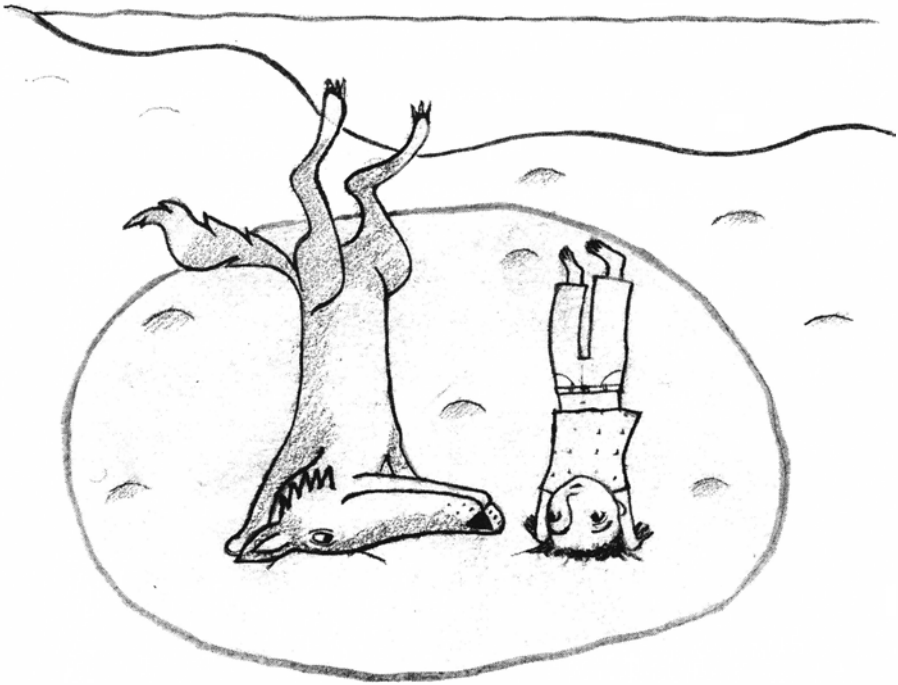
"Hayır, yarım iyisi!" diye somurttu Zackarina.

Kumkurdu başını yana eğdi ve bu işi dövüşerek halletmeyi önerdi. Zackarina'ya göre bu hiç de adil bir çözüm değildi. Kumkurdu çok güçlüydü, neredeyse bir volkan kadar güçlü.

"Şu isim konusunu başka türlü çözemez miyiz?" dedi.

"Her zaman başka bir yol vardır," dedi Kumkurdu. "Örneğin kafa üstü dikilebiliriz."

Öyle yaptılar. Kafa üstü dikilir dikilmez de bu yuvarlak, kumlu ülkenin, kafa üstü dikilmek için çok iyi bir yer olduğunu fark ettiler. Özellikle iki kişi birlikteyken, arada bir birbirlerine tutunabiliyorlardı. Gökyüzü ile de-

niz arasında kafa üstü dikilmiş dengelerini sağlamaya çalışırlarken akıllarına bir şey geldi.

"Buldum!" dedi Zackarina. "Kafaüstüduranlar Ülkesi!"

"Ne tesadüf!" dedi Kumkurdu. "Benim aklıma gelen de bu. Kafaüstüduranlar Ülkesi."

Yuvarlak ülkelerine nihayet bir isim bulmuşlardı. Zackarina evine dönerken karınca patikasını tepinmeden geçti.

Babası mutfakta oturmuş kitap okuyordu. Pasta diliminin olduğu tabak hâlâ masada duruyordu. Zackarina masaya oturup yemeye başladı.

"Şapkan nerede?" diye sordu babası.

"Kumsalda unuttum," dedi Zackarina.

Pastanın üzerindeki çikolata tabakasından bir parça koparıp ağzına attı.

"Bir de," dedi, "*yemek masasında şapkayla oturulmaz* diye bir karar almadık."

"Öyle mi... almadık mı?" dedi babası.

"Hayır, annemle sen aldınız," dedi Zackarina. "Ben değil."

Babası bir süre düşündü. Gerçekten öyle miydi?

"Madem öyle," dedi babası. "Belki bu akşam birlikte bir karar alırız. Annen işten döndüğünde."

Zackarina başını sallayarak onayladı.

"İyi, bir de bu kararı Kafaüstüduranlar Ülkesi'nde alırsak çok memnun olurum."

Sonra tabağı yaladı.

Babasının çikolatalı pastası gerçekten lezizdi.

Korsan lezizi...

MUTLULUK OYUNU GÜNÜ

Zackarina mutfağa adımını atar atmaz, annesiyle babasında bir tuhaflık sezdi. Arada bir böyle olurlardı. Biraz tuhaf yani. Ama bu sabah her zamankinden çok daha tuhaflardı. Birlikte kahvaltı edilecek gibi değillerdi. Yok, öyle kavga filan ettiklerinden değil. Tam tersi bir nedenle.

Zackarina yağlı ekmeğinden kocaman bir parça ısırdı. Sonra iki parmağıyla kulaklarını tıkadı. Ama pek faydası olmadı. Hâlâ ne dediklerini duyabiliyordu. Nasıl bir ses tonuyla konuştuklarını da.

"Biraz daha kahve alır mısın, tatlım?" dedi babası çocuksu bir sesle, annesine.

"Mımm, teşekkürler," diye gülümseyen anne, kahve fincanını uzattı. "Mımm, ne güzel kokuyor... Ah, teşekkürler, hayatım."

"Mımm, çileğim benim," diye mırıldandı babası.

Annesi kahkaha atarak saçlarını düzeltti. Yetmedi babası da düzeltti annenin saçlarını.

Böyle yapacağına tarasa ya, diye düşündü Zackarina.

Babası annesinin kahvesine süt koydu ve masanın üzerinden uzanıp öptü. Zackarina bir of çekti. *Hayır ya! Dayanılır gibi değil! Kahvaltının tam ortasında öpüşmek zorundalar sanki! Hem de yumurta, yulaf lapası ve daha neler neler yedikten sonra. Kesin küflü peynir de yemişlerdir.*

"Iyy, küflü peynir öpücüğü," dedi Zackarina.

Yağlı ekmeğini masaya bırakıp dışarı çıktı.

Çimlerin üzerinde yeni bir futbol topu duruyordu. Siyah beyaz, hakiki deriden yapılmış gerçek bir futbol topuydu. O kadar güzeldi ki yalnızca bakmak bile bir zevkti. Çok da iyi bir toptu. Taş gibi şişirilmişti. Müthiş sekiyordu. Ve gümm!

Zackarina topa bir tekme attı. Ooo, ne harika bir vuruştu! Top havalandı, vınlayarak salıncağın yanından geçti, odunluğun duvarına çarpıp sekti ve kumsala doğru gözden kayboldu.

"Hayır, duurrr!" diye bağırdı Zackarina.

Topun arkasından koştu. Ya topu durmadıysa, ya sekip denize uçtuysa… şlopp diye dalgaların arasına düşüp de sonsuza kadar kaybolduysa!

Ölürüm o zaman, diye düşündü Zackarina.

Neyse ki korktuğu gibi değildi. Topu kumların üzerinde duruyordu… Kumkurdu'nun tam burnunun önünde! Kumkurdu kumlara uzanmış, başını pençeli, yumuşak patilerinin üzerine koymuş, mavi parıltılı gözlerini kırpıştırıyordu.

"Top oynayalım mı?" dedi Zackarina.

"Oynayamayız," dedi Kumkurdu.

Zackarina gözlerini endişeyle açtı.

"Ah, hayır!" dedi. Diz çökerek topunun yanına oturdu. "Ne oldu? Patladı mı yoksa?"

"Patlamadı, yalnızca biraz meşgul," dedi Kumkurdu.

İşte o zaman gördü Zackarina. Topunun üzerinde yan yana duran mavi renkli, iki küçük kelebek vardı. Kanatlarını açıp kapıyor, çok yavaş hareket ediyorlardı. Sanki dans eder gibiydiler.

"Bugün onların aşk günü," dedi Kumkurdu.

"Ama bu benim topum," dedi Zackarina. "Aşklarını başka bir yerde yaşayamazlar mı?"

Kumkurdu cevap vermedi. Yalnızca kelebekleri seyretti. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Zackarina kuma bir kalp çizdi. Sonra da sildi.

"Bir defasında hastanede yattım," dedi. "Ayağı kırılmış bir çocuk vardı, ona âşık oldum. Birlikte çizgi roman okurduk."

Zackarina denize, uzaklara baktı. Okudukları o güzel çizgi romanları düşündü. Gördüğü en güzel çizgi romanlardı.

"Bazıları," dedi Zackarina, "âşık olduklarında çok tuhaflaşıyorlar. Bambaşka bir şey oluyorlar. Tanımakta zorlanıyor insan."

Kumkurdu hak verdi. "Öyle oluyor," dedi. Aşk, her şeyi değiştirmede dünya şampiyonuydu. Mini minnacık bir aşk, birdenbire her şeyi değiştiriyor, başka bir şeye dönüştürüyordu.

Kelebekler topun üzerinden havalanıp denize doğru uçtu.

"Sen birine âşık mısın?" diye sordu Zackarina. "Yani şu anda demek istiyorum."

Kumkurdu burnunu kaşıdı, yıldızlar ile galaksiler hakkında bir şeyler mırıldandı, en çok da Andromeda adlı bir galaksiden bahsetti. Sonra birden patilerinin üzerine dikildi, canı top oynamak istemişti.

"Şimdi ben saldırıyorum," diye bağırdı. "Sen de savunmadan gol at!"

Ama Zackarina'nın bir şey yapması gerekiyordu, topu koltuğunun altına aldı, eve doğru koştu.

Annesiyle babası hâlâ kahvaltı masasında oturuyorlardı. Fısıldaşıyor, arada bir kahkahalar atıyorlardı. Sanki gözleri birbirlerinden başkasını görmüyordu.

Zackarina kucağında topla mutfağa girdi.

"Merhaba," dedi.

Çok alçak sesle söylemişti ama yine de duymuşlardı. Dönüp Zackarina'ya baktılar. Önce annesi, sonra da babası. Gözleri parlıyordu.

"Bir şey mi istiyorsun?" dedi annesi.

"Evet, şey diyecektim," dedi Zackarina, "dışarıya çıkıp biraz top oynamak ister misiniz?"

Düşünebiliyor musunuz, kabul ettiler! Hem de nazlanıp dırdır etmeden.

Zackarina ilk golünü attığında, Andromeda galaksisinde yepyeni ve değişik bir yıldız doğdu. Ama neredeyse hiç kimse görmedi bunu. Finlandiya'da yaşayan yalnız bir astronom ve iki küçük, mavi kelebeğin dışında hiç kimse.

EVCİL HAYVANLAR

Zackarina deniz kıyısındaki evin merdivenlerinde oturmuş düşünüyordu. Çok acıklı şeyler düşünüyordu.

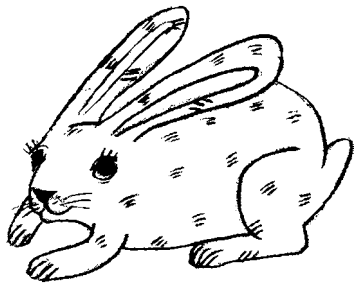
Bir tavşan…

Ne yazık ki bir tavşanı yoktu. Bir kedi yavrusu bile yoktu; hatta tüylü, minicik bir hamsteri bile. Haydi hamster neyse ama keşke bir tavşanı olsaydı. Küçük ve beyaz ve siyah burunlu ve dünyanın en yumuşak kulaklı tavşanı.

"Ah, o kulaklar!" diye iç geçirdi Zackarina.

Ama asla tavşanı olmayacaktı. En azından o gün. Annesiyle babasına göre, tavşana bakamayacak kadar küçüktü o. Ne aptallık! Küçücük bir tavşana bakabilmek için fil kadar büyük mü olmalıydı?

Zackarina bunları düşünürken babası dışarı çıktı, elinde bir ayakkabı teki vardı.

Kaşlarını çatarak baktı Zackarina'ya.

"Yeter ama! Buna bir son ver artık!" dedi.

"Neye son vereyim?" diye sordu Zackarina.

"Ayakkabılarımın içine bir şeyler koymaya," dedi babası. "Bu icat da nereden çıktı?"

Ayakkabıyı ters çevirip silkeledi. Yulaflar döküldü yere.

"Dün de peynir parçaları vardı," dedi babası. "Bir de peksimet parçaları!"

"Ama onları ben koymadım ki," dedi Zackarina.

"Öyle mi!" dedi babası. "Kim koydu o zaman, annen mi?"

Tekrar içeri girdi. Zackarina arkasından baktı. Şu babası amma da saçmalıyordu. Annesi, onun kokmuş ayakkabısının içine niçin yiyecek dolduracaktı ki?

Merdivenlerden kalkıp denize doğru yürüdü. Patika bir sürü aptal dönemeçle eğri büğrü ve bir sürü aptal taşla yamru yumruydu. Sonra şu deniz! Iyy... Çarşaf gibi dümdüzdü.

Zackarina bir taş alıp denize fırlattı. Taşın düştüğü yerde daireler oldu.

"Ben burada olmak istemiyorum," dedi, "başka bir yerde olmak istiyorum."

Bu sözleri uçtu, uzaktaki bir taşa yaslanmış güneş ışığı yalayan Kumkurdu'nun kulaklarına girdi. Kumkurdu hemen harekete geçti; neşeyle ışıyıp kayarak, kumları savurup kuyruğunu sallayarak Zackarina'nın yanına geldi.

"Heyy, ne diyorsun sen? O başka yer neresi?"

Zackarina nere olduğunu kesinlikle biliyordu.

"Başka bir gezegen," dedi. "Eğlenceli bir gezegen, hem de her zaman eğlenceli."

"Nasıl eğlenceli?" dedi Kumkurdu.

"Müthiş eğlenceli," dedi Zackarina. "Doğum günü gibi."

Kumkurdu güldü.

"Haaa, o gezegen," dedi.

"Ne?" dedi Zackarina. "Böyle bir gezegen var mı?"

Kumkurdu şöyle bir gerindi, "Evrende yığınla gezegen var," dedi. En son saydığında yaklaşık bin trilyon milyar gezegen vardı. Bütün gezegenler değişik ve özel olduğuna göre elbette özel bir doğum günü gezegeni de vardı.

"Orada durmadan eğlence var. Balonlar ve pastalar, ya-ya-yalar ve şa-şa-şalar, hem de her gün," dedi Kumkurdu.

"Gerçekten mi? Hediyeler de alınıyor mu?" dedi Zackarina.

Tabii ki hediyeler de alınıyordu. Her sabah uyandığınızda yatağınızın altında hediye paketleri buluyordunuz… Giz hışırtılı sarı kâğıtlara sarılı, kıvrım kıvrım kurdeleli,

iyi kalpli birilerinin yazdığı kısa, güzel şiirli paketler. Akşamları da en sevdiğiniz yemekler oluyordu.

Zackarina yere oturmuştu. Kumkurdu'nun anlattıklarını dikkatle dinliyor, bir yandan da parmağıyla kuma daireler çiziyordu.

"O gezegendeki çocukların kesin tavşanları da vardır," dedi.

"Tavşanlar mı? Elbette!" dedi Kumkurdu. "Orada her yer tavşan kaynıyor. Hem de şu en tatlılarından, küçük sevimli burunlulardan."

Zackarina iç geçirdi.

"Oradaki çocuklar çok şanslılar," dedi.

Kumkurdu başını yana eğdi, kulaklarını salladı.

"Şanslı mı?" dedi. "Neden?"

"Neden olacak, tavşanları var ya!" dedi Zackarina. "Sonra doğum günü, hem de her gün!"

Kumkurdu burnunu kırıştırdı.

"Evet, tabii ya," dedi. "Doğum günü. Her gün."

Zackarina birden ayağa fırladı, yüksek sesle bağırıp şarkı söylemeye başladı. O gezegeni aklından çıkarmak istiyordu. İşi sağlama almak için koşarak kumsalda tur atmaya başladı. Birden babasının ayakkabısını hatırladı.

Hemen durdu, Kumkurdu'na anlattı.

"Ne tuhaf, değil mi?" dedi. "Ayakkabıların içine kim yiyecek koyar, sen biliyor musun?"

Kumkurdu o gün daha bir akıllıydı, bunun da cevabını bildi.

"Bir düşünelim, eğer ayakkabılar dışarıda duruyorsa," dedi, "büyük ihtimalle bir sincaptır. Ama yok karanlık bir mağaranın içindelerse, o zaman kesinlikle yarasadır."

"Babamın ayakkabıları genellikle evin içinde, holde durur," dedi Zackarina.

Kumkurdu düşünmeye başladı, alnında derin kırışıklar belirdi.

"Öyleysee..." dedi sonunda, "bir ev faresi!"

"Ev faresi mi?" dedi Zackarina.

"Evet, bir çeşit ev hayvanı," dedi Kumkurdu. "Kuyruklu."

Zackarina hemen eve koştu, hızla hole daldı. Orada durdu, hiç ses çıkarmadan ve hareket etmeden bekledi. Küçük bir fare ha? Evlerinde? Minnacık burunlu, titrek bıyıklı, minik, tatlı bir şey!

Ve kulaklar, diye düşündü, mini minnacık kulaklar.

Babası hole geldi. Zackarina'nın yanağını okşadı. Zackarina bunun baba dilinde özür dilemek olduğunu biliyordu.

"Bizim evde fare tuzakları yok, değil mi?" dedi Zackarina.

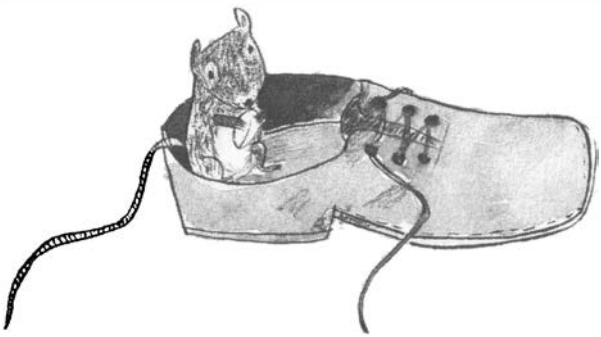
"Hayır, yok," dedi babası.

"Çok güzel," dedi Zackarina. "Biliyor musun ne?"

"Ne, ne?" dedi babası.

"Sanırım tavşan istemiyorum. En azından bugün," dedi Zackarina.

Babası, "Belki daha sonra," gibi bir şeyler söyledi ama Zackarina onu dinlemiyordu. Çünkü holün uzak köşesinde bir şey hareket eder gibi olmuştu. Küçük bir şey, sanki kuyruğu bile vardı.

BEYAZ SAYFALI KİTAP

Zackarina kitap ayraçları biriktiriyordu. Bir sürü ayracı vardı. Yuvarlak bir teneke kutuda saklıyordu ayraçlarını. Ama bundan memnun değildi. Kutunun içinde çok dağınık duruyorlardı.

"Baksana baba," dedi Zackarina. "Hem buruşuyorlar da."

Zackarina ile babası mutfak masasında oturuyorlardı. Zackarina bir kitap ayracını kaldırıp babasına gösterdi. Bir melekti, kanatları buruşup kırışmıştı. Çok kötü görünüyordu.

"Bu sorunu nasıl çözeceğimizi biliyorum," dedi babası. "Senin bir albüme ihtiyacın var."

Kalktı, kitaplığa gidip rafları karıştırmaya başladı. Aradığını kitaplığın en üst rafında buldu. Bu, bembeyaz sayfaları bomboş, kocaman bir kitaptı. Babası, albüm de-

diği bu şeyin nasıl kullanılacağını gösterdi Zackarina'ya. Sayfalar yapışkanlıydı. Kitap ayraçlarını her sayfanın üzerindeki plastik koruyucunun altına yerleştirmesi yeterdi.

"Ama önce," dedi Zackarina, "ayraçlarımı çeşitlerine göre ayırmalıyım!"

Mutfak masası bu iş için küçüktü. Ayraçlarını koyduğu kutuyu alıp dışarı çıktı Zackarina. Çimlerin üzerine oturdu. Ayraçlarını üç gruba ayırdı. Melekler birinci grup, çiçekler ikinci grup ve periler üçüncü grup. İçlerinden en güzel, en parlaklarını seçerek dördüncü bir grup daha yaptı.

Ayırma işlemi çok kolay gidiyordu ama çok çirkin bir ayraçla karşılaştığında işler zorlaştı. İyice düşünmesi gerekiyordu. Bu çirkin ayracı ne yapacaktı? Albüme koyacak mıydı?

Zackarina bunları düşünürken birdenbire bir rüzgâr çıktı ve ayraçlardan birkaçını havalan-

dırıp önüne kattı. Ayraçlar, renkli kelebekler gibi kanat çırparak denize doğru uçtu.

Zackarina arkalarından koşarak yakalamaya çalıştı. İşte! Kırmızı güllü bir ayracı yakaladı. Harika! Bu en sevdiği ayraçlardandı. İşte bir tane daha! Bir melek!

Zackarina ayraçlarının peşinden koşarak kumsala indi. İşte bir tane daha, koyu mavi olan uçuyordu. İleri atılıp yakaladı.

Ama o da ne? Yakaladığı bu şey de neydi? Kitap ayracı değil, bir çeşit resimdi. Bir gemi resmi, fırtınalı bir denizdeki, kocaman bir gemi. Hem de hareketli bir resim. Dalgalar geminin gövdesini dövüyor, gemi sallanıyordu.

"Harika! Sıkı tut! Sakın bırakma!"

Kumkurdu'ydu bu. Kuyruğunu altın bir mızrak gibi havaya dikmiş, yıldırım gibi koşarak geliyordu. Zackarina'nın önünde keskin bir fren yaptı.

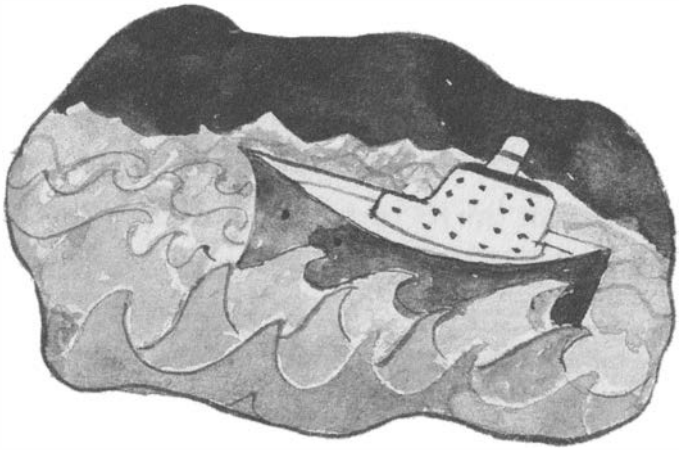
"Bu da ne?" diye sordu Zackarina.

Elindeki canlı resmi dikkatle Kumkurdu'na uzattı.

"Anılarımdan biri," dedi Kumkurdu. "Aşağıda kayaların üzerine oturmuş anılarıma bakıyordum, birden bir rüzgâr çıktı..."

"Biliyorum," dedi Zackarina. "Onları uçurdu, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Kumkurdu. "Şansım varmış ki yakaladın, yoksa sonsuza kadar kaybedecektim."

Zackarina, Kumkurdu'nun kaybolma tehlikesi geçiren anısına baktı; gemiye ve denize ve fırtınaya. Şimdi gemideki insanları da görüyordu. Deliler gibi oradan oraya koşturuyorlardı. Bir de, bir orada bir burada altın gibi parlayan, kurdumsu bir şey vardı. Herhalde bu Kumkurdu, diye düşündü Zackarina. Kendi anısının içinde elbette o da olacaktı.

"Bu senin en iyi anılarından biri, değil mi?" dedi Zackarina. "Bu yüzden kaybetmek istemiyorsun?"

Kumkurdu öyle bir ürperdi ki üzerinden kumlar savruldu.

"Ah, hayır!" dedi. "En korkunç anılarından biriydi, gemi fırtınayı atlatamayıp batmıştı."

Üzgün bir sesle olanları anlattı.

"Kurtarabildiğim kadarını kurtarmaya çalıştım," dedi.

Derin bir iç çekti, gözlerini kısarak denize baktı.

"Ama herkesi kurtaramadım," diye devam etti fısıldar gibi. "Çoğu boğularak öldü."

Mavi gözleri yaşardı. Zackarina çok üzüldü. Kumkurdu'nun ağlamasını istemiyordu.

"Hain eski anı!" dedi. Elindeki karanlık anıyı fırlatıp attı rüzgârın ortasına.

Kumkurdu fırtınalardan bile daha hızlıydı. İleri atıldı, anıyı yakaladı ve kafasının içine koydu. Plopp! Anı yerini bulmuştu, sandıktaki hazine kadar güvendeydi.

Zackarina'ya göre çok aptalca bir şeydi bu. Bir sürü acı anıyla dolaşmanın ne âlemi vardı? Ama Kumkurdu her tür anıyı sakladığını söyledi.

"Yalnızca neşeli anıların kaldığını bir düşünsene," dedi. "Belki o zaman, hüzün denen şeyin ne olduğunu hiç bilmeyecektim."

Şöyle bir silkindi. Kumkurdu'nun kafasının içinde uçuşan anıların seslerini duyar gibi oldu Zackarina.

"Hem ben arkadaşlarımı unutmak istemiyorum," dedi Kumkurdu.

"Boğulan arkadaşlarını mı?" dedi Zackarina.

Kumkurdu başını salladı.

"Ben hatırladığım sürece varlar," dedi.

Zackarina merakla baktı Kumkurdu'na.

"İçinde benim olduğum anıların da var mı?" diye sordu.

"Çook," dedi Kumkurdu.

"O ilk günü," dedi Zackarina, "hatırlıyor musun? Seni bulduğum günü?"

"Evet ama," dedi Kumkurdu, "tam tersi değil miydi? Ben seni bulmamış mıydım?"

"Hiç de değil," dedi Zackarina. "Seni kumların altından ben çıkardım. Unuttun mu yoksa?"

"Hımm..." dedi Kumkurdu, burnunu kırıştırdı. "Öyle mi olmuştu?"

Anılarını çıkardılar, baktılar, evirip çevirdiler. Buruş buruş, zavallı bir peri önlerinden geçene kadar sürdü bu.

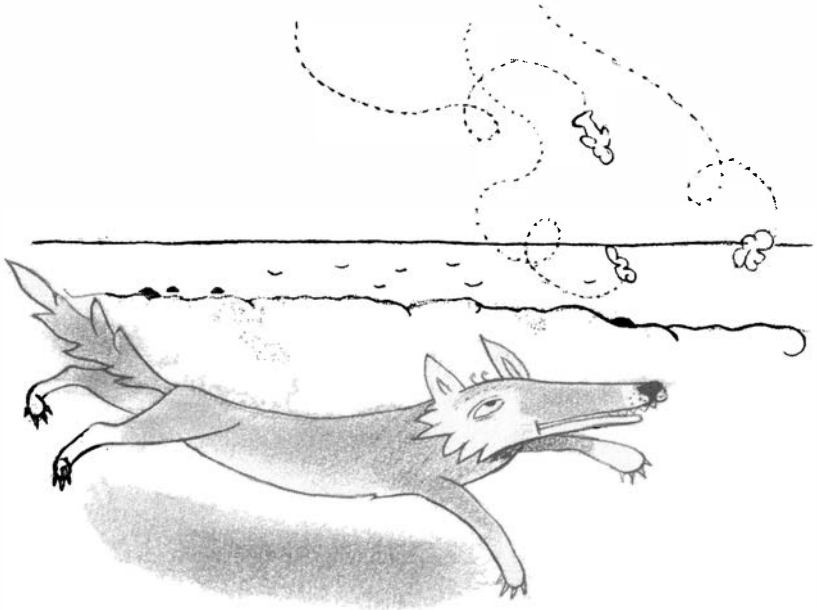
"Heeyy! Bu benim kitap ayracım!" diye bağırdı Zackarina.

Kumkurdu, Zackarina'nın rüzgârda savrulan ayraçlarını toplamasına yardım etti.

Zackarina eve dönüp bütün ayraçlarını albümüne yerleştirdi. Akşam olduğunda annesiyle babasına gösterdi albümünü. Beyaz sayfaları çeşit çeşit ayraçlarla kaplanmıştı. Bazıları çok güzel, bazıları orta güzel, bazılarıysa hiç güzel değildi.

"Güzel olmayanları da yerleştirdim," dedi Zackarina.

Oldukça yıpranmış peri ayracını bir süre okşadı. Sonra sayfayı çevirdi.

"Ama en çok da parlayan meleklere bakmayı seviyorum," dedi. "Evet, onları seviyorum..."

KENDİNE AİT BİR CEP

Zackarina yatağa girmeden önce, fermuarı biraz bozuk olan mavi pantolonunu çıkarmış, yatağının yanındaki sandalyenin üzerine asmıştı. Her zaman böyle yapardı... Elbiseler sandalyenin üzerine ve hop, Zackarina yatağa.

Ertesi gün uyandığında tuhaf bir durumla karşılaştı. Mavi pantolonu yoktu. Sandalyedeki yerinde kırmızı bir pantolon asılıydı. Yalnızca kırmızı değil, yeniydi de.

Zackarina hemen bu pantolonu denedi. Tam üzerine göreydi.

"Benim pantolonum," dedi kendi kendine. "Kırmızı, yeni pantolonum."

Ellerini cebine soktu, bütün bedeni buz kesti. Neredeyse kalbi duracaktı. *İmdat, cepler bomboş!* Hiçbir şey yoktu ceplerde, minnacık bir şey bile!

Hemen alt kata, mutfağa koştu. Annesi işe gitmek üzereydi, babası yemek kitabını karıştırıyordu.

"Günaydın," dedi annesi. "Pantolonunu sevdin mi?"

"Harika," dedi Zackarina. "Ama mavi pantolonum nerede? Dün giydiğim?"

"Şaşırmadın mı?" diye sordu babası.

"Evet, çok şaşırdım ama öteki pantolonum nerede?"

"Mavi olan mı?" dedi annesi. "Onu yıkadım."

Saatine baktı ve çantasını aldı.

"Akşama tavuk çorbası ister misiniz?" dedi babası.

"Ama benim şeylerim nerede?" dedi Zackarina.

"Hangi şeylerin?" dedi annesi

"Yoksa spagetti mi?" dedi babası.

"Cebimdeki şeylerim," dedi Zackarina.

"Bilmiyorum, spagetti olabilir," dedi annesi, kapıyı açtı.

"Dursana, benim şeylerim!" dedi Zackarina.

"Off, ceplerinde bir şey yoktu ki," dedi annesi. "Çer-çöpten başka."

Bir öpücük gönderdi, akşama görüşürüz dedi ve kapıyı kapayıp gitti.

"Çerçöp mü?" dedi Zackarina. "Peki, ne yaptınız onları?"

"Ben bilmiyorum," dedi babası. "Annen çöp kutusuna atmıştır herhalde."

"Atmış?" dedi Zackarina kendi kendine. "Benim eşyalarımı?"

Sessizce dışarı çıktı. Patikadan sessizce kumsala indi. Bir taşın üzerine oturdu. Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzülüp kumlara düştü, onu başka damlalar izledi. Kumların altında bir şey hareket etti ve Kumkurdu ortaya çıktı; meraklı burnu, altın parıltılı kürküyle Kumkurdu.

"Pıt ve şıp? Bugün hava yağmurlu mu?" dedi.

Zackarina gözyaşlarını sildi. Kumkurdu tepeden aşağı süzdü Zackarina'yı.

"Renk değiştirmişsin," dedi. "Dün bacakların maviydi, bugün kırmızı."

"Yeni pantolon aldım," dedi Zackarina.

Kumkurdu pantolonlar hakkında pek bir şey bilmiyordu. Yeni bir pantolon almanın iyi mi yoksa kötü mü bir şey olduğunu sordu.

"İyi bir şey," dedi Zackarina.

"Ama... Niçin bu kadar üzgünsün öyleyse?" dedi Kumkurdu.

"Çünkü her şeyim yok oldu," dedi Zackarina. "Ceplerim bomboş."

"Hımm," dedi Kumkurdu. "Neyin boş?"

Zackarina cebin ne olduğunu anlatmaya çalıştı.

İçine bir şeyler konulurdu. Elinizi sokar, parmaklarınızla içindeki bu şeylere dokunur, hissederdiniz. Bu şeyler ne kadar küçük ve çok olurlarsa o kadar iyiydi; küçücük taşlar ve bir ip ve belki bir mantar tıpa ve bir paket lastiği.

"Paket lastiği mi?" dedi Kumkurdu. "Hani şu küçük, kırmızı, yuvarlak şey mi?"

Zackarina başını salladı.

"Çok sevindiğiniz şeyler. En, en çok sevdiğiniz şeyler," dedi.

Kumkurdu bunların neler olabileceğini düşünmeye başladı. Elbise denilen şey gereksiz, sıkıcı bir şeydi. Ama şu cep denilen şey, her neydiyse harika bir icada benziyordu. Kendisinin de birtakım önemli eşyalarını sakladığı gizli yerleri vardı tabii. Örneğin mağarasının dibindeki büyük taşın arkası. Ama cep başka bir şeydi. Eşyalarınızı hep yanınızda taşıyordunuz.

"Ben de bir cep istiyorum," dedi Kumkurdu.

"Olmaz," dedi Zackarina. "Kurtlara göre pantolon yok."

"Bunu ben de biliyorum herhalde," dedi Kumkurdu. "Ben zaten, pantolon denen o tuhaf şeyden istemiyorum, yalnızca küçük bir cep istiyorum."

"Ama yine olmaz. Çünkü pantolonsuz cep yok," dedi Zackarina.

Der demez de aklına bir fikir geldi

"Buldum. Benim ceplerimden birini kullanabilirsin."

"Kullanabilir miyim? Harika!" dedi Kumkurdu.

Hemen ayağa fırladı. Aceleyle gidip en, en çok sevdiği küçük şeyleri toplayıp geldi. Beyaz bir istiridye kabuğu ve siyah bir taş ve üç parlak düğme ve şangır şungur vidalar ve hışırtılı kâğıtlara sarılı iki şekerleme ve bir istiridye kabuğu daha ve bir ringa balığı kılçığı ve yeşil, plastik bir şey ve sarı bir şişe kapağı. Zackarina'nın yeni kırmızı pantolonunun bir cebine doldurdu hepsini.

"Harika! Cebim tıkabasa doldu," diye güldü.

"Ama benimki değil," dedi Zackarina somurtarak. "Benimki hâlâ boş."

Kumkurdu kulağının arkasını kaşıdı, biraz düşündü. Zackarina'yı bir ayağından tutup havaya kaldırdı, baş aşağı sarkıtarak silkeledi.

"Ne yapıyorsun! Bırak beni!" diye bağırdı Zackarina.

Kumkurdu, cebindeki her şey yere döküldükten sonra bıraktı Zackarina'yı. Yere dökülen şeyleri bir bir kokladı, mırıldanarak ayırmaya başladı.

"Bu güzel taş sana, şu yeşil şey de... Şu parlak düğme bana, şu şişe kapağı da..."

Mırıldanması bittiğinde iki büyük yığın yapmıştı.

"İşteee, bak," dedi. "İnanılmaz, değil mi? En, en sevilen şeyler ikimize de yetti!"

Zackarina'ya göre de inanılmazdı, üstelik çok harikaydı! Bu küçük, sevimli şeyleri hızla ceplerine doldurdu.

Sonra eve gitti, söylemeyi unuttuğu bir şey vardı.

"Pantolon için teşekkür ederim," dedi mutfağa girdiğinde.

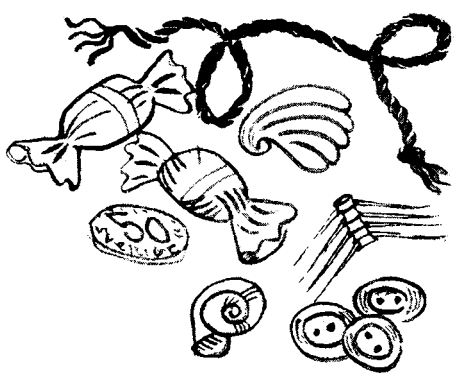
"Güle güle giy," dedi babası. "Hoşuna gitti mi?"

Zackarina ellerini ceplerine sokup yokladı. En, en çok sevdiği şeylere dokundu. Hem kendisinin hem Kumkurdu'nun ceplerinde.

"Evet, şimdi hoşuma gitti," dedi. "Şimdi sevdim bu pantolonu."

Kumkurdu kumsalda uzanmış, kendine ait bir cep ne harika bir şey, diye düşünüyordu. Ah bir de hep yanında olsaydı.

"Ama bir yandan da," dedi kendi kendine. Uzun, vahşi kurt bacaklarını uzatarak iyice yayıldı. "Şu pantolon denilen şeyi giymek zorunda kalmamak güzel bir şey!"

KISACIK BİR AN

Zackarina'nın babası sık sık pencereden bakar, hava durumu hakkında bir şeyler söylerdi. Bazen güzel, bazen yağmurlu, bazen rüzgârlı olacak derdi. Ama bugün:

"Ooo, tam balık havası!" dedi.

"Ne! Gerçekten mi? Balık havası mı var bugün?" dedi Zackarina.

Mutfakta oturmuşlardı. Babası bir fincan kahve içiyor, Zackarina da suluboya resim yapıyordu. Babasının söylediği sözcük kırmızı bir havai fişek gibi parlamıştı kafasında: *Balık havası!* Zackarina bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"Ne dersin?" dedi babası. "Balık tutmaya gidelim mi?"

"*Şimdi* mi?" diye sordu Zackarina.

"Evet, neden olmasın?" dedi babası.

"Heyy! Yaşasın, yuppiiii!" diye bağırdı Zackarina.

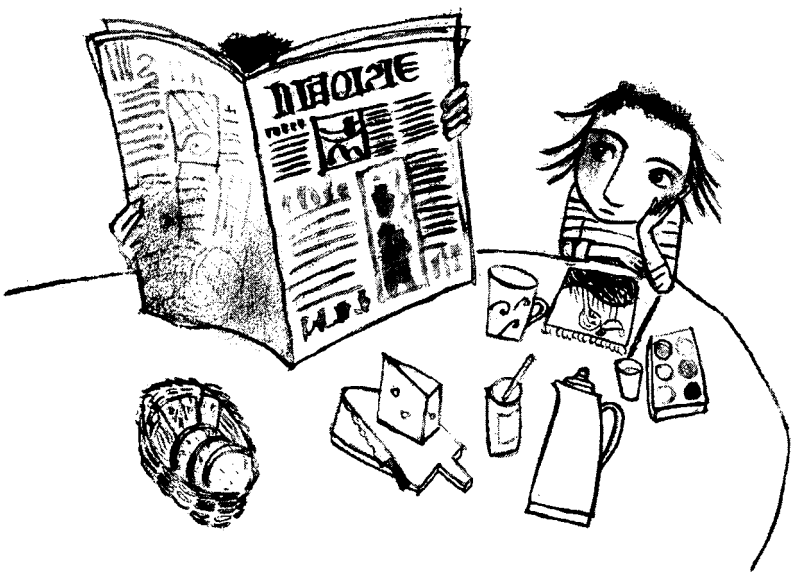
Hole fırladı, ceketini ve çizmelerini giydi. Tekrar mutfağa koştu, bir elma alıp cebine soktu; işte bu kadar, Zackarina hazırdı. Eksik olan tek şey solucan kutusuydu. O da dışarıdaydı, merdivenin altında. Olta kamışı, misina, olta iğnesi odunluktaydı. Onları ancak babası hazırlayabilirdi.

Ama babası mutfakta, hâlâ masanın başında oturuyordu. Bir milim bile kımıldamamıştı.

"Haydi ama," dedi Zackarina. "Gitmiyor muyuz?"

"Gideriz, gideriz," dedi babası. "Kahvemi bitireyim de."

Zackarina oturdu. Beklemeye başladı. Babası kahve fincanını kaldırdı, minik, mini minnacık bir yudum aldık-

tan sonra tekrar masaya koydu. Arkasından da masada duran bir kitabı karıştırmaya başladı.

"O kitabı okumayacaksın herhalde?" dedi Zackarina. "Yani şimdi!"

"Yok, yalnızca biraz bakıyorum," dedi babası.

Zackarina uzun, çok uzun bir süre sessizce oturdu. İçerisi ceketle oturmak için çok sıcaktı ama ceketini çıkarmayı düşünmüyordu. Babası kahvesinden höpürdeterek bir yudum daha aldı ve kitaptan bir sayfa çevirdi. Zackarina ayağa kalktı.

"Şimdi çizmelerini getiriyorum," dedi, "gidelim artık."

Babası kitabı kapadı.

"Tamam, gidelim," dedi. "Ama önce birkaç yeri aramam gerek."

"Hayır! Arama!" dedi Zackarina. "Gidip balık tutacağız! Hemen *şimdi*!"

Babası kaşlarını çattı.

"Acele etme," dedi. "Gideceğiz dedim ya. Biraz bekle. Kaçmıyor, değil mi?"

Zackarina da kaşlarını çattı, hem de babasından daha sertçe.

"Ben kumsala gidip bekleyeceğim," dedi. "Sen gelene kadar orada oturacağım."

Ayaklarını pat pat yere vurarak dışarı çıktı, patikadan aşağı öfkeyle indi. Pat diye kendini bir taşın üzerine

attı... Bir pat daha! Kumkurdu, Zackarina'nın tam yanına atlamıştı.

"Ben yüzeceğim," dedi.

"İyi," dedi Zackarina.

Kumkurdu, Zackarina'nın yanına oturdu ve mavi köpüklü dalgaları seyretmeye başladı.

"Hani yüzecektin?" dedi Zackarina.

"Yüzeceğim de, bekliyorum," dedi Kumkurdu.

"Neyi?" dedi Zackarina.

Kumkurdu yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

"Uygun anı bekliyorum," dedi. "Her şeyin gerçekleştiği o küçük, küçücük anı... Geçmiş zaman ile gelecek zaman arasındaki o küçük anı..."

"Ama o an ne zaman?" dedi Zackarina.

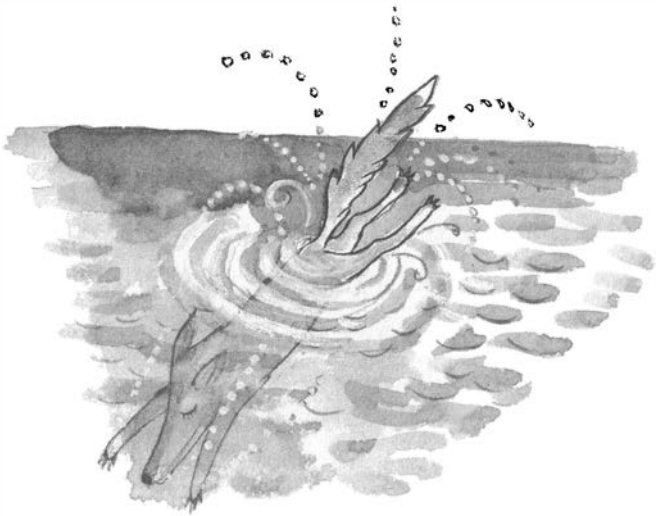
Kumkurdu derin bir nefes aldı. Ağzından tek bir sözcük döküldü: "*Şimdi*!" Sanki birden ateş almışçasına, altın sarısı bir roket gibi fırladı ve *cupp* diye denize daldı.

Zackarina'nın babası solucan kutusu ve olta takımıyla geldiğinde, Kumkurdu'nun denizde yarattığı dalgalar hâlâ kıyıya vuruyordu.

"Gördün mü?" dedi Zackarina'ya. "Duydun mu? Nasıl şapladı! Kocaman bir balık olmalı."

"Hımm," dedi Zackarina. "Çok kocaman."

Zackarina ile babası Levrek Taşı'na gittiler, balık tutmak için en iyi yer orasıydı.

Zackarina misina ve olta iğnesiyle boğuşan babasını seyretti. Amma da zahmetli işti.

Yoksa babası mı beceriksizdi?

"İşte oldu," dedi babası. "*Şimdi* o büyük balığı yakalayabiliriz."

"Sahiden mi?" dedi Zackarina.

"Elbette, niye şaştın?"

"Bence hemen harekete geçemeyecekse *şimdi* dememeli insan," dedi Zackarina.

"Elbette," dedi babası. "İnsan ne diyorsa onu yapmalı."

Çok kısa bir süre sonra, o büyük taşın üzerinde yan yana oturmuş balık avlıyorlardı. Gözlerini suyun üzerinde batıp çıkan olta mantarından ayırmadan, balığın gelmesini beklediler.

"Çok heyecanlı, değil mi?" diye fısıldadı babası.

Zackarina başını salladı. Çok heyecanlıydı… Çünkü şimdi, tam şu anda, belki suyun içinde bir balık iğnenin ucundaki solucanı görmüş, belki burnuyla dokunuyor, belki solucanı yutmak için ağzını açıyordu.

"Birazdan," diye fısıldadı Zackarina.

KENDİNE GEL!

Deniz kıyısındaki evde bir cumartesi günüydü. Anne mutfakta bulaşık yıkıyordu.

Zackarina da bulaşık yıkarken sıkılmasın diye annesine arkadaşlık ediyordu. Yere yatmış ileri geri yuvarlanıyor, bir de uluyordu. Öyle aman aman bir uluma değildi. Bir yeri acıdığından da değil, iş olsun diye uluyordu.

"Auuuu! Cumartesi şekerimi ne zaman alacağım?" diye sordu Zackarina.

"Alışverişe gittiğimizde," dedi annesi.

"Alışverişe ne zaman gideceğiiiiizz?"

"Bulaşıkları yıkayıp ortalığı temizledikten sonra," dedi annesi.

"Auuuu! Bulaşıkla auuuuu temizlik ne zaman bitecek?"

"Umarım fazla sürmez," dedi annesi.

Zackarina yuvarlanmaya ve ulumaya devam etti. Bazen sandalyelerin arasına yuvarlanıyor, bazen duvara, bazen de annesinin ayaklarına çarpıyordu. Duvara çarpmak beş, annesinin ayaklarına çarpmak on puandı, çünkü en zor ve en tehlikelisi oydu.

Annesi bulaşıkları gittikçe daha fazla şangırdatıyor ve şıngırdatıyor, Zackarina da sesini duyurabilmek için daha fazla bağırmak zorunda kalıyordu.

"ŞeeeeekeeeeERRRRRR!"

"Yeter ama artık," dedi annesi. "Öyle uluyup durma!"

Zackarina yuvarlanmayı bıraktı ve ayağa kalktı.

"Peki, nasıl uluyayım o zaman? Şöyle mi?" dedi ve minik bir kuş taklidi yaparak bağırdı. "Şikirrrrrrcikcik!"

Bu defa annenin cinleri tepesine çıktı.

"Zackarina! Kendine gel!" diye öfkeyle tısladı.

Zackarina havaya sıçradı ve dışarı kaçtı.

Annesinin böyle gözlerini kısıp bir kedi gibi tıslamasından hiç hoşlanmıyordu. Kumsala kadar durmadan koştu. Annesinin artık kendisini duymayacağı kadar uzaklaştığından emin olunca durdu, eve doğru bağırdı:

"Asıl sen kendine gel, şangır şungur anneeee!"

Yerden bir taş alıp bütün gücüyle fırlattı. Taşın kuma düştüğü yerden önce yumuşak bir ah, arkasından da bir çığlık duyuldu.

"Ayyy! Of, kafam!"

"Ah, hayır!" dedi Zackarina üzgün bir sesle.

Attığı taş Kumkurdu'nun kafasına düşmüştü. Kumkurdu bacakları titreyerek güçlükle doğruldu. Sallanıp tökezleyerek Zackarina'nın yanına geldi ve ayaklarının dibine yığıldı. Ezilmiş bir kum şatosu gibiydi. Ağzından bir inilti çıktı.

Zackarina dizlerinin üzerine çöküp Kumkurdu'nun kocaman başını okşadı.

"Özür dilerim," dedi. "Bilerek yapmadım, kazayla oldu."

Kumkurdu tek gözünü açtı, acılı bir ifadeyle Zackarina'ya baktı.

"Kafama bomba attın," dedi.

"Bomba mı?" dedi Zackarina.

"Evet, hem de iki tane," dedi Kumkurdu. "İki bomba birden, kafamın tam ortasına. 'Zacki bombası.'"

"Hayır, bir taneydi," dedi Zackarina. "Bir taş. Küçücük bir taş."

"Ne küçüğü! Kocamandı, kafamda delik açıldı, bundan eminim," dedi Kumkurdu. "Bir deliiik..."

Zackarina, Kumkurdu'nun kafasını dikkatle yokladı.

"Delik yok," dedi. "Şişmemiş bile."

"Beni teselli etmek için böyle diyorsun," dedi Kumkurdu üzgün bir sesle. "Başımda bir delik açıldığını biliyorum, büyük hem de çok büyük!"

Gözlerini kocaman açtı.

"Kanıyor da," dedi. "Kanıyor, kanıyoooorrr... Kan kanıyor!"

Zackarina'nın sabrı taşmaya başlamıştı. Ne kadar da şamatacıydı, hem de komikti.

"Kanamıyor," dedi. "Çünkü delinmedi. Hem sen kanamazsın, bedeninde kan değil yalnızca kum var, hani böyle demiştin ya!"

"Ne! Ne, nenene, ne?" dedi Kumkurdu. "Ne dediğini duyamıyorum."

Başını salladı, kulaklarını oynattı.

"Hiçbir şey duymuyorum," dedi. "Attığın bombalardan kulaklarım sağır oldu herhalde. Bunu bana neden yaptın?"

"Bomba değildi!" dedi Zackarina. "Bir taştı, minik, mini minnacık bir taş."

"Öyle mi?" dedi Kumkurdu. "Öyle mi diyorsun!"

Sustu, yere uzandı, burnunu patilerinin arasına alıp düşündü. Zackarina bir oh çekti. Nihayet anlatabilmişti. Kumkurdu başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle baktı Zackarina'ya.

"Zackarina," dedi. "Benim bir yara bandına ihtiyacım var. Belki de bir yapıştırıcıya. O daha iyi olur."

"Niçin?" diye sordu Zackarina.

"Niçin olacak, tabii ki yapıştırmak için," dedi Kumkurdu. "Kafamdaki deliği unuttun mu?"

Zackarina'nın cinleri tepesine çıktı.

"Sus!" diye bağırdı. "Kafanda delik melik yok! Kendine gel!"

"Gel!" dedi Kumkurdu. "Gel bili bili çilli horozum, tavuk gaklar, sonra yumurtlar! Yumurtayı kap, omlet yap!"

Zackarina ayağa kalktı, Kumkurdu'na sırtını dönüp eve gitti. Annesi bahçeye çıkmış kilimleri silkeliyordu. Zackarina son kilimin silkelenmesine yardım etti.

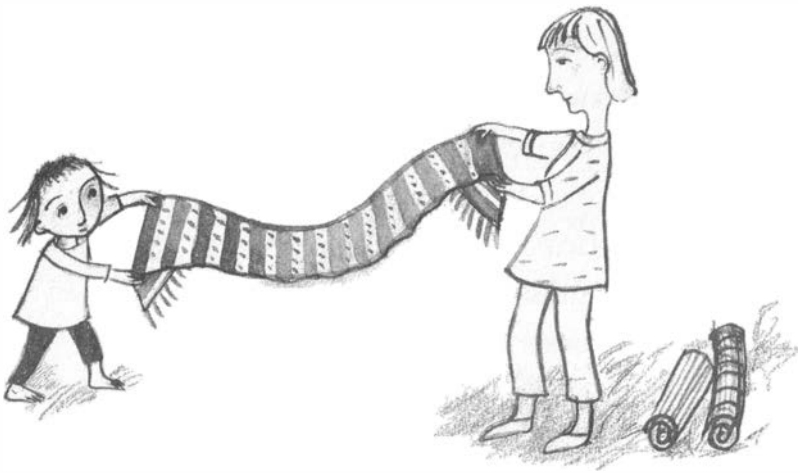
"Baksana anne," dedi, "bazıları ne söylediğinizi bir türlü anlayamıyor, deli ediyorlar insanı."

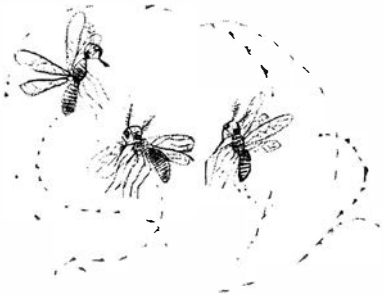
"Evet, biliyorum," dedi annesi. "Ama sonra anlıyorlar."

Kilimleri içeri taşıdılar. Sonra bakkala gidip yiyecek, bulaşık deterjanı ve cumartesi şekerlemesi aldılar. Kum-

kurdu kumsalda sağa sola sosis gibi yuvarlanıp durdu. Uludu ve uludu. Öyle aman aman bir uluma değildi, bir yeri ağrıdığı için de değil, yalnızca mini minnacık bir istek bile duymadığındandı.

Kendini toplama isteği...

SİVRİSİNEKLER

Zackarina'nın durumu çok acıklıydı. Babasının kucağına oturmuş, burnunu çekerek ağlıyordu. Bütün suç şu sivrisineklerdeydi. Sivrisinek ısırığından ayakları kıpkırmızı, şiş şiş, bacakları benek benekti! Bir de öyle bir kaşınıyordu ki. Hem kaşınıyor hem de sızlıyordu. Zackarina delirecek gibiydi.

"Hain sivrisinekler," diye ağladı.

Yorgundu da. Bu hain ısırgan sinekler, odasında vızır vızır dolaştığından bütün gece gözünü bile kırpmamıştı. Babası kucağına almış teselli etmeye çalışıyordu.

"Nasıl olduğunu biliyorum," dedi.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Zackarina. "Çünkü kaşınan benim."

"Dur, sana dondurma getireyim," dedi babası.

Zackarina'yı yere oturttu, buzluktan çubuklu bir dondurma çıkarıp verdi. Dondurmanın sivrisinek ısırığına iyi geldiğini anneanneden öğrenmişlerdi. Hiç değilse kısa bir süre faydalı oluyordu.

Zackarina, elinde dondurmayla gidip salıncağa oturdu. Ama dondurmasını daha bir kez yalamıştı ki ilk sivrisinek göründü. Gelip Zackarina'nın ayağına kondu.

Zackarina ayağını salladı, sivrisinek kaçtı. Ama hemen arkasından bir tane daha geldi, sonra bir tane daha. Kısa bir sürede Zackarina'nın etrafı sivrisinek kaynamaya baş-

ladı. İiilediler, vızıldadılar, bacaklarının etrafında dolaştılar, saçlarının arasına girdiler.

"Durun! Off! Yeter!" diye bağırdı Zackarina.

Salıncaktan atlayıp koşmaya başladı, sivrisinekler de ardından. Çimlerin ve çakılların ve taşların ve kumların üzerinden, çalıların ve ağaçların arasından, kumsala ve denize kadar izlediler Zackarina'yı. Zackarina deniz kıyısında durdu. Daha ileri koşamazdı. Elini kolunu sallayarak sivrisinekleri kovmaya çalıştı, bir yumruk savurdu, bir daha ve birden... Ah, hayır! Dondurma! Elinden fırladı... *Şlap*!

Kumların üstüne düştü.

"Aman!" dedi gıcırtılı bir ses.

Zackarina sese döndü, Kumkurdu'ydu. Yüzmüş, yıkanmış, aklanıp paklanmış, şimdi de minik dalgaların yaladığı kıyıya, suyun içine uzanmıştı.

"Kiminle kavga ediyorsun?" diye sordu.

"Sivrisineklerle," dedi Zackarina.

"Niçin?"

"Çünkü nefret ediyorum onlardan," dedi Zackarina. "Hem dondurmamı da aldılar."

Kumkurdu burnunu kırıştırdı.

"Öyle mi? Ben de dondurmanı düşürdüğünü sanmıştım."

Zackarina kumlara bir tekme savurdu. Dondurması kumların altına gömüldü.

"Yine de sivrisineklerden nefret ediyorum," dedi. "Her birini tek tek öldüreceğim, dünyadaki bütün sivrisinekleri."

"Çok fazlalar," dedi Kumkurdu. "Özellikle yaylı sivrisinekleri de sayarsak."

"Hangi yaylı sivrisinekler?" dedi Zackarina.

Kumkurdu bir sıçrayışta uzandığı sudan kalktı, gelip Zackarina'nın yanına uzandı. Islak kumlu kuyruğunu Zackarina'nın bacak ve ayaklarının üzerine serdi. Serinliği kaşıntılı sivrisinek ısırıklarına iyi gelirdi.

"Yaylı sivrisinekler," dedi. "Antenleri yay gibi, sırtları biraz kambur olanlar."

"Isırırlar mı?" dedi Zackarina.

"Yok, çünkü kandan hoşlanmazlar," dedi Kumkurdu. "Püsküllü sivrisinekler de, sonra mantar sivrisinekleri de öyle, daha çok çürük mantar yerler."

Kumkurdu yüzünü ekşitti.

"Şu mantar sivrisinekleri var ya, onlardan uzak durmalı. Durmadan eğlence düzenleyip davet ederler. Evimize, gölgeli ormana buyurun derler. Yumuşak yosunların üzerine yayılalım, gülüp eğlenelim. Yemek işini bize bırakın, leziz yemekler hazırlarız."

"Ama bu çok harika bir şey," dedi Zackarina.

"Yemeği görene kadar öyle," dedi Kumkurdu. "Sümük soslu çürümüş mantar."

"Iyy, ne iğrenç," dedi Zackarina.

"Evet ama," dedi Kumkurdu. "Mantar sivrisinekleri bu yemeğe bayılıyor."

Kumkurdu şöyle bir yuvarlandı. Kendisinin en çok deniz suyu soslu ay ışığı sevdiğini söyledi, hafif bir kasım güneşi de fena olmazdı.

Zackarina çürük mantarlardan ve ay ışığından daha lezzetli bir şey biliyordu. Kumkurdu'na hoşça kal diyerek evin yolunu tuttu.

Babasına dondurmasının başına gelenleri anlattı. Babası buzluktan bir dondurma daha çıkarıp verdi Zackarina'ya.

Zackarina masanın başına oturdu, dondurmanın kâğıdını çıkardı. Tam yalayacakken bir sivrisinek geldi ve masanın ortasına kondu.

Babası vurmak için elini kaldırdı.

"Sakın yapma!" dedi Zackarina. "Ya bir püsküllü sivrisinekse?"

"Püsküllü sivrisinek mi?" dedi babası.

"Evet ya da mantar sivrisineği," dedi Zackarina. "Öyleyse boş yere öldürmüş olacaksın, değil mi?"

"Neden?" dedi babası.

Zackarina dondurmasından minik bir parça ısırıp kıkırdadı.

"Çünkü mantar sivrisinekleri çok iyi kalpliler," dedi. "Bilmiyor muydun?"

Baba, vızıldayarak tavana uçan sivrisineğe baktı. Sonra kitaplığa gidip bir ansiklopedi ile okuma gözlüğünü alarak döndü. *İyi kalpli sivrisinekler*? Buna bakmalıydı.

Ve akşam oldu, sonra gece. O gece Zackarina'nın odasında bir tane bile sivrisinek yoktu. Annesine göre bu, şehirden aldığı elektrikli sivrisinek kovucusunun marifetiydi. Bu küçük alet bütün sivrisinekleri korkutup kaçırmıştı. Babasına göreyse asıl neden pencerelere taktığı sineklikti.

Zackarina hiçbir şey demedi. O yatağına yatıp düş gördü. Altın parıltılı bir kurt, ıslıkla bir ninni çalıyordu; bu öylesine büyüleyici bir ninniydi ki dünyanın bütün sivrisinekleri tek bir vızıltı çıkarmadan sakin bir uykuya dalmıştı.

GERÇEK

Her şey bir kuşla başladı. Zackarina sabahleyin uyandığında pencereden görmüştü. Tüyleri simsiyah, gagası sapsarıydı.

Daha sonra ip atlamak için dışarı çıktığında da bahçede, merdivenlerin hemen önünde duruyordu.

Zackarina, bu kuşun pencereden gördüğü kuş olduğundan emindi. Serçeden büyük, saksağandan küçük bir kuştu.

Zackarina kuşa doğru dikkatli bir adım attı.

Kuş şöyle bir parça yana zıpladı ama uçup gitmedi.

"Baba!" diye bağırdı Zackarina. "Gel bak! Evcil bir kuşumuz oldu!"

Anlaşılmaz bir ses duyuldu evden. Babasıydı, "Tamam, birazdan..." gibi bir şeyler söylemişti. Kuş, başını yana eğerek Zackarina'yı incelemeye başladı.

Ah, bu minik kuş kesin aç, diye düşündü Zackarina. Çok aç!

Mutfağa gidip erzak dolabının kapağını açtı. Kuşlar ekmekten hoşlanırdı. Ya da yulaf ezmesinden… Evet, bu daha iyiydi!

Yulaf ezmesi torbasını aldı ve tam o anda çok ilginç bir şey gördü. Üzeri altın yaldız süslemeli, küçük, mavi bir şey.

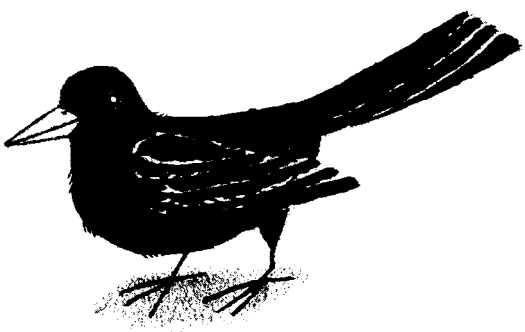
Bir çikolata.

Zackarina yulaf ezmesi torbasını bıraktı, çikolatayı aldı. Dışarıdaki sarı gagalı siyah kuş öyle sıradan bir kuşa benzemiyordu. Kuru yulaf ezmesinden çok, altın yaldızlı çikolatayı tercih edeceği kesindi.

Çikolatanın hışırtılı kâğıdını soydu, minik bir parça ısırıp tadına baktı. Mımm, çok lezzetliydi!

Bir parça daha ısırdı.

Kuşlar küçük çikolata parçalarını daha çok severler herhalde, diye düşündü.

Tam o anda çalışma odasından bir ses duyuldu. Babası masanın başından kalkmıştı.

Zackarina kalan çikolata parçasını aceleyle ağzına attı, kâğıdını buruşturup avcuna sakladı.

"Sen burada mıydın?" dedi babası mutfağa girdiğinde. "Bir sürprize hazır mısın?"

Zackarina başını salladı, ağzındakini yuttu. Çikolata midesine indi. Babası erzak dolabının kapağını açtı.

"Ama öyle büyük bir sürpriz değil," dedi. "Küçük bir sürpriz, bu sabah kahvaltı hazırlarken burada buldum."

Raflara baktı. Paket ve kavanozların aralarını yokladı.

"Tuhaf," dedi. "Kaybolmuş."

Zackarina'ya döndü.

"Sen gördün mü?" diye sordu. "Burada küçük bir çikolata vardı?"

Zackarina ne diyeceğini bilemedi. Yalan söylemek istemiyordu, gerçekten istemiyordu. Ama çikolatayı daha biraz önce kendisinin yediğini de söylemek istemiyordu. Çok zor durumdaydı.

"Bir şey... şey... Kuş vardı!" dedi.

"Ne?" dedi babası. "Bir kuş? Mutfakta mı?"

Zackarina başını salladı. *Evet, hemen hemen mutfakta sayılırdı.*

"İnanılmaz," dedi babası. "İçeri nasıl girmiş ki?"

Evet, nasıl girmişti? Zackarina bunu biraz düşünmeliydi. Bir kuş nasıl olur da mutfağa kadar girerdi? Biraz düşününce buldu. Cevabı o kadar basitti ki babasına güldü.

"Tabii ki uçarak girdi," dedi. "Kapıdan."

"Kapı kapalı değil miydi?" dedi babası.

"Hayır, açık unutmuşuz," dedi Zackarina. "Acelemiz vardı ya, kapamayı unutmuşuz işte."

"Hımm," dedi babası. "Ya erzak dolabının kapağı?"

"O da açıktı," dedi Zackarina. "Tamamen değil, birazcık açıktı."

Babası çenesini kaşıdı.

"Hımm, yani kuş uçarak önce mutfağa, sonra erzak dolabına girdi ve oradaki çikolatayı aldı, öyle mi?"

"Evet, çok tuhaf, değil mi?" dedi Zackarina. "Çok şaşırdım. İmdaaat, mutfakta bir kuş var diye defalarca seslendim ama sen gelmedin."

"Öyle mi, onun için mi bağırmıştın?"

"Evet ya, evcil bir kuşa benziyordu. Sanki büyülenmiş gibiydi."

Babası nasıl bir kuştu diye sordu. Zackarina tarif etti. Zackarina'nın tarifinden karatavuğa benzetti babası. İkisi birden, kuşun yaptığı şeyin çok tuhaf olduğuna karar verdiler.

"Çikolatayı yiyememene üzüldüm," dedi babası.

"Şey, önemli değil," dedi Zackarina.

Der demez avcundaki küçük, yuvarlak, top gibi şeyin ne olduğunu merak etti. Buruşturulup top haline getirilmiş bir kâğıt. Bu neydi? Ne olduğunu hatırladı. Kulaklarında tuhaf bir sıcaklık hissetti.

"Şey... aslında," dedi, kapıya doğru bir adım attı. "Aslında... ben... Dışarı çıkacaktım."

Kendini dışarı attı, kumsala kadar hiç durmadan koştu.

Kumkurdu bütün gün kuşlarla uçmuş, balıklarla yüzmüş, şimdi de denizin kenarına uzanmış minik dalgalarla

oynuyordu. Zackarina'yı gördüğüne sevindi. Gevezelik etmeyi özlemişti, biraz da sırtının kaşınmasını. Yanına oturan Zackarina'dan kendini biraz tırmalamasını istedi, en çok da iki kulağının arasını.

"Haydi bakalım," diye mırıldandı. "Anlat!"

Kuyruğunu başının altına koyarak kıvrıldı ve uykulu gözlerle Zackarina'yı dinledi: Sapsarı bir kuş vardı, gagası simsiyahtı, mavi sarı bir şey ısırılmıştı, bir de çok mutlu bir çikolata. Sonra, "Her şey yanlıştı," gibi bir şey demişti Zackarina, bu kadar fazla uydurmamalıydı.

"Ne? Uydurmamalı mı?" dedi Kumkurdu, gözlerini açtı.

"Evet, uydurmamalı, neyse onu söylemeli," dedi Zackarina. "Doğrusu neyse onu, gerçeği."

Kumkurdu gökyüzüne baktı, yeni bir kuş sürüsü dolanıyordu.

"Gerçek," dedi. "Çok büyük, çok önemli bir yer. Orada her şey olur."

Sonra tekrar kıvrıldı, gözlerini kapadı. Zackarina güzel bir öykü anlatmıştı. Dur bakalım nasıl bir öyküydü bu?

Kömür karası gagalı sarı bir kuş,
Karaların ve denizlerin üzerinden uçmuş.
Mavili sarılı bir çikolata yutmuş,
Yuttuğunu unutmuş…

Zackarina, Kumkurdu'nu uyandırmamak için dikkatle ayağa kalktı. Kuşu, çikolatayı ve her şeyi olduğu gibi anlatacaktı babasına. Ama hemen şimdi değil, akşama, yatağa yattığında.

Yorganı başına çekip öyle anlatırdı. Evet, öyle anlatacaktı.

Eve döndüğünde babası bahçenin ortasında dikilmiş kafasını ovuyordu. Elinde altın gibi parlayan küçük bir şey vardı.

"İnanılır gibi değil," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Zackarina.

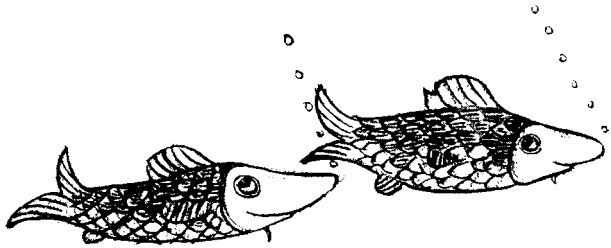
"Bir parça çikolata," dedi babası. "Bak! Başıma düştü, gökyüzünden, şimdi, daha biraz önce. Çok canım acıdı."

"Gerçekten mi?" dedi Zackarina.

"Evet, anlayamıyorum," dedi babası. "Uçaktan falan mı düştü acaba?"

Gökyüzüne baktılar ama bir şey göremediler.

Kuşlardan başka hiçbir şey.

DÜŞÜNME ANTRENMANI

Yaz ortasında güneşli bir gündü. Ama kumsalda oturan Zackarina üşüyor, dişleri takırdıyordu.

"Al, bornozunu giy," dedi babası.

O da üşümüştü. Bir saate yakın suda kalmışlardı. Zackarina yüzmeyi öğrenmeye çalışıyor, babası da ona yardım ediyordu.

"Biraz da... daha ça...lışmak istiyorum," dedi Zackarina titreyerek.

"Tamam, ama önce biraz ısınalım," dedi babası.

Gömleğini giydi, eve gidip bir termos sıcak çay ve birkaç kurabiye getirecekti.

"Be... ben burada bek...lerim," dedi Zackarina.

Babası köknar ağaçlarının arkasında kaybolur kaybolmaz neşe parıltılı kürkü ve dans eden kuyruğuyla Kumkurdu ortaya çıktı.

"Bravo," dedi. "Neredeyse yüzeceksin artık."

"Evet, ama... hâlâ neredeyse," dedi Zackarina.

Kumkurdu'na iyice sokuldu, çöl kadar sıcaktı. Bornozdan daha iyi ısıtıyordu.

Yüzmeyi öğrenmek niçin bu kadar zordu ki? Babası karnının altından tutarken yüzebiliyor ama bırakır bırakmaz batıyordu. Ayaklarını ve kollarını var gücüyle sallamasına rağmen batıyordu.

Babası sakin ol, kendini rahat bırak, diyordu. Ama demesi kolaydı, olmuyordu işte. Kendini rahat bırakarak kulaç atamıyordu.

"Haksızlık bu," dedi Zackarina.

"Haklısın," dedi Kumkurdu. "Ama bu kadar zeki ve güzel olmama engel olamam, artık kabul edeceksin!"

Zackarina, Kumkurdu'nu itti.

"Ben senden değil, *balıklardan* bahsediyorum," dedi.

"Balıklar mı?" dedi Kumkurdu. "Onların haksızlıkla ne ilgisi var?"

"Yüzebiliyorlar," dedi Zackarina. "Alıştırma bile yapmadan, pat diye yüzüyorlar. Sonra şu kuşlar!"

Gökyüzü ile deniz arasında rahatça süzülen martıları gösterdi.

"Onlar da uçabiliyor," dedi. "Ben de uçmak isterdim, bir de zıplamak."

"Kuş gibi mi?" dedi Kumkurdu.

"Hayır, kanguru gibi," dedi Zackarina, "zıplamada dünya birincisiler."

Kumkurdu başını salladı. Bütün böcek ve hayvanların mutlaka iyi oldukları bir şey vardı. Bazıları çok iyi koşar, bazıları çok iyi tırmanır, bazıları çok iyi sürünür, bazıları da çok iyi duyardı. Örneğin şu yarasalar, duyu organları o kadar çok gelişmişti ki karanlıkta rahatlıkla uçabiliyorlardı! Sonra kelebekler, birbirlerinin kokusunu kilometrelerce uzaktan alabiliyorlardı. Ya şu kartallar! Gözleri ne eşsiz, bakışları ne keskindi!

Zackarina iç geçirdi.

"Bir de bana bak!" dedi. "Hiçbir şey yapamıyorum. Hiçbir özelliğim yok."

Kumkurdu itiraz etti, elbette o da bir şey yapabilirdi. İnsanların iyi oldukları iki şey vardı.

"Hangi iki şey?" dedi Zackarina.

Söylemeye hazırlanan Kumkurdu'na engel oldu.

"Dur," dedi, "ben tahmin edeyim."

Düşünmeye başladı. İnsanların özellikle iyi oldukları iki şey neydi? Makineler ya da arabalarla yaptıkları bir şey olamazdı, hile sayılırdı bu. Bedenlerinde olan bir şey olmalıydı. Islık çalmak mıydı acaba?

"Haydi, söyle ama artık," dedi Kumkurdu.

"Bekle, düşünüyorum," dedi Zackarina.

"Evet! Doğru!" diye bağırdı Kumkurdu, kuyruğunu havaya kaldırıp salladı.

"Ne?" dedi Zackarina. "Ne doğru..."

"Heyooo! Bu da doğru!" dedi Kumkurdu, kuyruğunu bir kez daha bayrak gibi salladı.

"Ama ben ne dedim ki?" dedi Zackarina.

"Düşünmek ve sormak," dedi Kumkurdu. "İşte insanın özellikleri bunlar."

Zackarina biraz düşündü. Herhalde öyleydi. Örneğin balıklar soramazdı, sonra kuşlar... Kuşların durumu neydi ki? Düşünebilirler miydi? Yoksa yalnızca uçarlar mıydı?

Kuş kafalarında hiçbir düşünce taşımadan yalnızca kanat mı çırparlardı?

"Peki, kuşlar," dedi Zackarina, "onlar şeyi biliyorlar mı? Uçtuklarını?"

Kumkurdu yere oturdu, neşeyle gülümsedi.

"Bak bu," dedi, "bu, düşünmeye değer bir şey! Gerçekten çok ilginç bir soru."

Kuşlar uçtuklarını biliyorlar mıydı? O bu tür soruları düşünce antrenmanı yaparken sorardı kendine.

"Böylesine bir soruyla uzun süre uğraşmak gerekir," dedi Kumkurdu. "Eğip bükmek, karıştırıp kurcalamak, parçalara ayırıp toplamak gerekir."

Zackarina böylesi parlak bir şey sorduğu için gururlandı.

"Peki?" dedi. "Senin böyle üzerine düşünülecek bir şeyin var mı?"

Kumkurdu bıyıklarını çekiştirdi.

"Şey, hımm... Eğer düşünce antrenmanı yapmak istersen," dedi. "Neden diye sorabilirsin hep?"

"Neden mi?" dedi Zackarina. "Ne neden?"

"Her şey," dedi Kumkurdu. "Örneğin... Neden sinekler? Bunu bir hafta boyunca düşünebilirim."

Kumkurdu kulaklarını dikti. Patikadan ayak sesleri duyuldu. Termos ve kurabiyelerle Zackarina'nın babası geliyordu.

Kumkurdu ışıldadı ve sessizce kumlara gömüldü.

"Nasıl," dedi babası, "biraz ısındın mı?"

Zackarina yeterince ısınmıştı. Hemen yüzmek istiyordu, çay bekleyebilirdi. Babası kabul etti. Su Zackarina'nın omuzlarına gelene kadar ilerlediler. Rüzgâr yoktu, deniz pürüzsüz ve sakindi.

"Sırtüstü mü yoksa yüzüstü mü çalışalım?" diye sordu babası.

"Sırtüstü," dedi Zackarina.

Sırtüstü yattı. Babası ensesinden ve belinden tuttu.

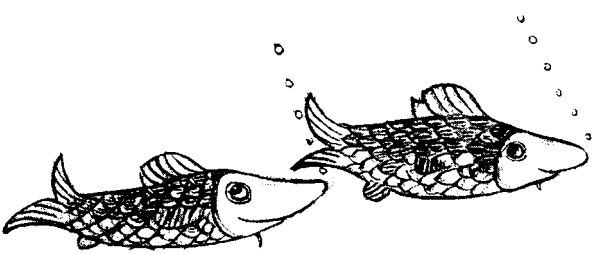
"Haydi!" dedi babası. "Kollar, ileriii, çekkk, bacaklar, büüük, iiit, ikisini birlikte, bir iki, bir iki..."

"Şişşt, biraz bekle, düşünmeliyim," dedi Zackarina.

Babasının ellerinin üzerinde dinlendi. Ayaklarını palet gibi kullandı. Kollarını yavaşça ileri uzatıp geri çekti. Kulakları uğulduyordu. Gökyüzü berrak ve maviydi.

"Neden?" diye düşündü. "Neden mavi?"

O bunu düşünürken babası ellerini çekmişti Zackarina'nın belinden.

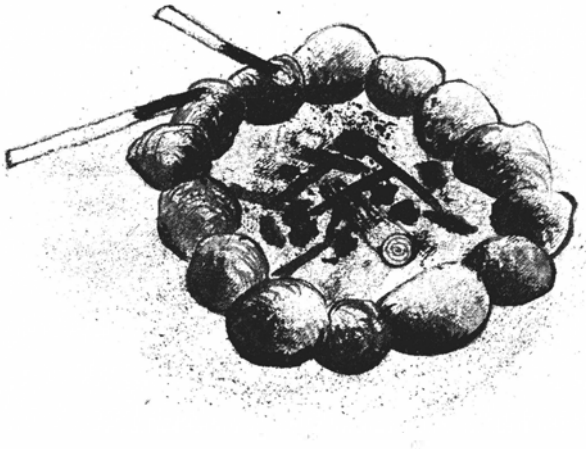
KÜÇÜK ATEŞ

Zackarina bir sabah çok erken uyandı. Ev sessizdi. Bir tek annesiyle babasının yatak odalarından hafif bir horultu duyuluyordu. Zackarina giyindi, tıpkı bir fare gibi sessizce dışarı süzüldü. Dışarısı da sessiz, sakindi. Deniz ayna gibi parlıyordu. Güneş henüz doğmamıştı. Hava biraz soğuktu.

Zackarina kumsala indi. Önceki akşam annesi ve babasıyla birlikte kumsalda ateş yakmış, sosis ve elma kızartmışlardı. Artık ateş yoktu. Kumların üzerinde yalnızca gri küller ve kömüre dönmüş dal parçaları vardı.

"Zavallı küçük ateş, öldün mü yoksa?" dedi Zackarina.

Elini uzatıp yanmış bir dal parçasını okşadı. *Ayy*! Hâlâ sıcaktı! Eğilip dikkatle inceledi. Kömür ve küllerin arasında minnacık bir köz vardı, zayıfça soluyordu.

"Ah zavallı, minik bebek," dedi Zackarina. "Acıkmış olmalı."

Köknarlara doğru koştu, biraz kuru ot ile küçük dal parçaları topladı, getirip minik közün üzerine koydu. Köz tütmeye başladı. Minnacık bir alev dili parladı, bir kedi yavrusunun dili kadar minikti.

Kuru otları yalayıp tatlarına baktı, küçük dal parçalarını ısırdı.

"Benim ateşim," dedi Zackarina kendi kendine. "Benim ateşim."

Sevinçten kahkahalar attı, ellerini ısıttı. Kahkahaları düşe kalka kumsalı geçti, denizin üzerinde sekmeye başladı. Kumkurdu denizde yüzüyordu; kuyruğunu pervane gibi kullanıyor, bir taka gibi patırdıyordu. Sevinç kahkahalarını duyar duymaz karaya çıktı.

"Gemide eğlence!" diye bağırdı. "Ben de eğlenceye katılmak istiyorum!"

Bir sıçrayışta Zackarina'nın yanına ulaştı. Durdu, kumlu kürkündeki sulardan kurtulmak için silkindi. Üzerine damlalar saçılan minik ateş irkildi, tısladı.

"Öyle yapma," dedi Zackarina, Kumkurdu'na. "Ateşimi korkutuyorsun."

Kumkurdu ateşe bakıp burnunu kırıştırdı.

"Ben bu haylaza güvenmiyorum," dedi. "Bela kokuyor."

Ateş şöyle bir parladı, Kumkurdu'na bir kıvılcım sıçrattı.

Burnundan soluyan Kumkurdu, bu tür küçük öfkeli ateşlerin içine ejderhaların saklandıklarını söyledi.

"Ejderhalar mı?" dedi Zackarina.

Kumkurdu oturdu, kuyruğunu sıkıp sularını döktü.

"Evet, ejderhalar," dedi. "Çok belalı şeyler."

"Bekle biraz," dedi Zackarina. "Ateşi beslemeliyim, daha fazla dal istiyor."

Bir kez daha köknarların altına koştu, küçük dal parçaları, çubuk ve kozalaklar toplayıp döndü. Minik ateşi besledi. Dallarla çıtırdadı, kozalaklarla çatırdadı ve çubuklarla koktu ateş. Sarı, sıcak dillerini gökyüzüne uzattı.

"Gördün mü, nasıl da yiyor!" dedi Zackarina. "Nasıl da büyüyor!"

"Ne diyordum... Ejderhalar," dedi Kumkurdu. "Ejderhalar genellikle ateşin içine saklanır..."

Zackarina onu duymadı. Tekrar köknarların altına koşmuştu.

Kozalak, çubuk, dal parçaları, ot, ne bulduysa kucağına doldurup geri döndü.

"Ama yeter artık," dedi Kumkurdu. "Ejderhaların ateşin içine saklandıklarını unutm..."

Çok geçti. Zackarina bütün yükünü çoktan ateşe atmıştı. Kısa bir an ateş kayboldu, yerini kalın bir duman tabakası aldı. Sonra kükreyerek tekrar ortaya çıktı; öfkeli kırmızı, saldırgan bir sıcaktı. Eğildi, büküldü, ileri atılıp geri çekildi, dans eden bir yılan… Bir ejderha gibiydi!

Zackarina poposunun üstüne düştü. İmdat! Bu da neydi? Küçük ateşine ne olmuştu? Bu kızıl ejderha da nereden çıkmıştı? Çok iştahlıydı, yalnızca kozalakları,

çubukları ve otları değil, dalları ve gövdeleriyle bütün ağaçları, orman ve evleri yutmak ister gibiydi!

"İmdat! Yok edin şunu! Durdurun şu ateşi!" diye bağırdı Zackarina.

Kumkurdu ayağa kalkıp ateşe tükürdü. Bu öyle bilindik türden bir tükürük değildi. En vahşi yangın hortumlarının ağzından daha vahşi bir ağızdan çıkan, en tazyikli sulardan daha tazyikli bir tükürüktü. Öfkeli ateş hemen sindi, titredi ve "tıs" diye sönüverdi. Zackarina ayağa kalktı. Beti benzi atmıştı.

"Dediğim gibi," dedi Kumkurdu. "Bazı ateşlerin içinde ejderha vardır."

"Bir daha asla ateş yakmayacağım," dedi Zackarina. "Sosis kızartmak için bile. Asla yakmayacağım, bütün hayatım boyunca."

"Tabii ki yakacaksın," dedi Kumkurdu. "Sosis de kızartacaksın. Dikkat edersen içindeki ejderha azmaz."

"İlk başta o kadar tehlikeli değildi," dedi Zackarina.

"Tehlikeli şeylerin huyu bu," dedi Kumkurdu. "Önce tehlikesiz ve eğlenceli görünürler."

Kumkurdu'nun birden gözleri parladı.

"Harika tehlikeler de var," dedi.

Sesinde azgın fırtınalar, en yüksek ağaçlara gizli gizli tırmanmalar vardı.

Zackarina siyah yığının üzerine kum serpti, daha biraz önce bu yığının yerinde azgın bir ejderha vardı.

"Baksana," dedi Kumkurdu'na. "Biraz önce ne güzel tükürdün, hem de ne çoktu."

Kumkurdu şöyle bir gerindi, koltukları kabarmıştı.

"Biraz antrenman yapınca oluyor işte. Bin yıl kadar falan."

"Peki, nasıl yapmalı?" dedi Zackarina.

"Şöyle," dedi Kumkurdu, gösterdi.

Kumkurdu ve Zackarina yan yana tükürme antrenmanı yaparken denizden güneş yükseldi. Sıcak, sevecen bir ateşe benziyordu.

ZACKARİNA VE ÖLÜM

Zackarina kumsalda durmuş, elini gözlerine siper etmiş, denizi gözlüyordu. Bütün gece esen fırtına yerini sert bir rüzgâra bırakmıştı. Dalgalar köpürerek kayalara atılıyor, Zackarina'ya kadar sular sıçrıyordu. Zackarina ıslanmaya aldırmıyor, üzerine sıçrayan suları gülerek karşılıyordu. Dalgalı denizi, rüzgârlı havayı severdi o.

Böyle günlerde denizden karaya bir sürü şey sürüklenirdi.

O gün karaya ilk Kumkurdu vurdu. Her zamankinden daha sarı, daha bir çevik ve neşeliydi.

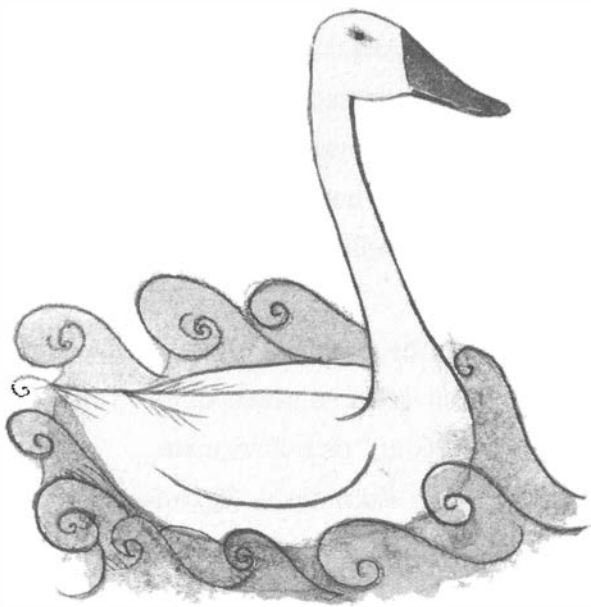
"Sen büyümüşsün," dedi Zackarina.

"Tabii ya," dedi Kumkurdu. "Fırtınalarda büyürüm ben. Tehlikeli maceralar yaşadığımda, hep böyle büyümüş çıkarım karşına!"

Kürküne yapışan yosunlardan kurtulmak için kumlara yatıp yuvarlandı. Zackarina karanlık, fırtınalı denizi gözetlemeye devam etti. Çok uzakta beyaz bir şey gördü, belki bir yelkenliydi. Yoksa bir kuş muydu? Gittikçe daha çok yaklaştı. Kuğuya benziyordu ama biraz değişikti. Gagası Zackarina'nın gördüğü kuğularınki gibi sarı değil, parlak kırmızıydı.

"Bak, bir kuğu geliyor!" diye bağırdı Zackarina.

Kumkurdu kalktı, Zackarina'nın gösterdiği yöne baktı ve güldü.

"Yok, kuğu değil. Onu tanıyorum," dedi. "O gelen Ölüm..."

Ölüm? Zackarina'nın sırtından buz gibi bir ürperti geçti. "Benim eve gitmem gerek," dedi.

Kumkurdu şaşkın gözlerle baktı.

"Ne? Eve mi gideceksin? Niçin?"

"Çünkü... Çünkü ıslandım," dedi Zackarina.

"Ama... Ölüm?" dedi Kumkurdu. "Onunla tanışmak istemiyor musun?"

"Ama ölürüm o zaman," dedi Zackarina.

Kumkurdu burnuyla hafifçe itti Zackarina'yı.

"Aman sen de," dedi. "Ölüm'le tanışmakla ölünmez ki. Hem seni almaya gelmediği kesin bir kere, ne yaşlısın ne de hasta. Öyle değil mi? Gayet sağlıklı görünüyorsun."

Kumkurdu konuşup dururken kuğu karaya çıktı. Gerindi, tüylerini silkti ve birden yok oldu.

Onun yerini bir adam almıştı, yaşlı bir amca. Eski zaman elbiseleri vardı üzerinde. Herhalde bir denizci, diye düşündü Zackarina. Hiç de tehlikeli birine benzemiyordu. Zackarina biraz beklemeye karar verdi. Ne olur ne olmaz diye de Kumkurdu'na sokuldu.

"İyi günler Ölüm," dedi Kumkurdu.

"İyi günler dostum," dedi Ölüm.

Kumkurdu'nun iki kulağının arasını kaşıdı. Kumkurdu adeta bir kedi gibi mırıldandı.

"Sanırım Zackarina için gelmedin, değil mi?" dedi Kumkurdu.

Ölüm, Zackarina'ya baktı, gözleri gökyüzü mavisiydi. Gülümsedi, yok, Zackarina için gelmemişti. Zackarina uzun, çok uzun yıllar mutlu bir hayat sürecekti.

"Tiko adında bir köpeği almaya geldim," dedi.

Zackarina bir çığlık attı. Tiko'yu çok iyi tanıyordu. Petterson'ların köpeğiydi, posta kutularının oradaki sarı evde oturuyorlardı. Tiko yaşlıydı, yürürken zorlanıyordu… Ama yine de… Bu yüzden ölmesi mi gerekiyordu? Hem illa da bugün mü ölmeliydi?

Zackarina biraz daha beklemesini rica etti yaşlı amcadan, yarına kadar ya da biraz daha fazla. Ama yaşlı amca bekleyemeyeceğini söyledi.

"Hem kimin öleceğine ben karar vermiyorum," dedi. "Hayat karar veriyor ve o benden daha güçlü."

Sonra arkasını döndü ve gitti. Çok ağır adımlarla yürümesine rağmen, kaşla göz arasında kayboldu.

"Harika, değil mi?" dedi Kumkurdu. "Hiç koştuğunu görmedim ama yıldırımdan daha hızlı. İşte, Ölüm bu..."

Onun gitmesine sevinmişti Zackarina. Korktuğundan değil ama onunla fazla vakit geçirmek istemiyordu.

"Peki, sonra ne olacak?" dedi Zackarina. "Tiko'yu nereye götürecek?"

"Bu bir sır," dedi Kumkurdu. "Ölümün sırrı."

Ve birden bağırdı:

"Traktör tekeriii!"

Dalgaların üzerinde salınan büyük, siyah bir teker onlara doğru geldi.

Tekeri tutup kumsala çektiler. Gözlerine inanamıyorlardı, kocaman bir teker... Ne ganimet!

Zackarina, Kumkurdu'nun kuyruğundan tuttu, dönerek dans etmeye başladılar.

Onlar tekerin etrafında dans ederlerken Ölüm, Tiko adlı köpeği aldı, birlikte uzaklara gittiler. Gittikleri yer aslında çok yakında bir yerdi ama aynı zamanda çok uzaktı da.

Ertesi sabah kahvaltı ederlerken Zackarina'nın babası, Petterson'ların köpeğinin öldüğünü söyledi.

"Biliyorum," dedi Zackarina.

"Öyle mi? Petterson'la mı konuştun?" dedi babası.

"Hayır, Ölüm'le," dedi Zackarina. "Kumsalda karşılaştık."

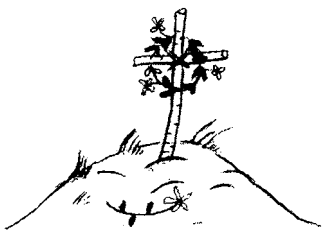
Babasının lokması boğazına takıldı, neredeyse öksürmekten ölecekti. Öksürmesi bitip sakinleştikten sonra, ölümün nasıl bir şey olduğunu sordu. Ama Zackarina'nın canı anlatmak istemiyordu. Babası araştırıp bulsundu.

"Yalnızca üç şey söyleyeceğim," diyerek üç parmağını havaya kaldırdı. "Kuğu, denizci ve traktör tekeri."

"Traktör tekeri mi?" dedi babası.

Zackarina başını salladı. Hem de gerçek bir traktör tekeriydi.

"Bilirsin işte," dedi Zackarina, "denizde fırtına koptuğunda karaya her şey vurabilir."

SİSTE KAYBOLMAK

Zackarina gri, biraz soğuk ve biraz nemli bir havada küçük bir gezintiye çıkmaya karar verdi. Babası yolluk olarak meyve suyu ile peynirli sandviç hazırladı. Zackarina bunları alıp kırmızı sırt çantasına koydu.

"Çok uzaklara gitme," dedi babası.

"Tamam, acıkana kadar gideceğim," dedi Zackarina.

Önce evin etrafında bir tur attı ama yetmedi. Henüz canı sandviç ve meyve suyu istemiyordu. Kumsala indi. Deniz gri ve sakindi. Kumkurdu kumsalda oturuyordu. Gözlerini kapamış, mırıldanıyordu. Her zamankinden daha çok sarı, daha çok parlaktı.

"Ben gezintiye çıkıyorum," dedi Zackarina. "Sen de gelmek ister misin?"

Kumkurdu masmavi gözlerini açtı.

"Teşekkürler... Yani, hayır teşekkürler," dedi. "Önemli bir şiir yazmak üzereyim."

Zackarina onu çok iyi anladı. Tam ortasına gelmişken şiir yarım bırakılamazdı. Yolculuğunu yalnız başına sürdürdü. Çok geçmeden üzeri çukur dolu düz bir kayalığa geldi. Çukurlarda su birikmişti.

Zackarina sırt çantasını çıkardı, yüzüstü yatarak bir su birikintisine baktı. İçinde üç küçük karides yüzüyordu. Zackarina bunların anne karides ve baba karides ve çocuk karides olduklarını hemen anladı. Havuzlarında çok mutlu görünüyorlardı ama ne yazık ki evleri yoktu. Zackarina hemen minik, minicik taşlarla bir karides evi yapmaya girişti.

Su birikintisinin içine taş ev yapmak çok eğlenceliydi. Zackarina'nın yemek yemeye vakti yoktu, hatta başını kaldırıp etrafına bakmaya bile. Bu nedenle sisin geldiğini fark etmedi; denizden karaya kayarak, yoğun, beyaz bir sis gelmişti. Zackarina fark ettiğinde, sis her tarafı kuşatmıştı artık.

Çok yoğun bir sisti. Zackarina ancak en yakındaki taşları, onları da belli belirsiz görüyordu. Deniz ve gökyüzü kaybolmuştu. Sanki beyaz bir bulutun, sanki bir un torbasının içindeydi. Tanıdığı bütün sesler yok olmuştu. Sis onları yiyip yutmuş muydu?

"Huu, ben eve dönüyorum," dedi Zackarina kendi kendine.

Kendi sesi de biraz tuhaflaşmıştı. Kalktı, sırt çantasını sırtına aldı ve yürümeye başladı. Önce hızlı ve kararlıydı, sonra yavaşladı. En sonunda durdu. Nerede olduğunu çıkaramıyordu. Siste her şey değişmişti.

Ev? Ev hangi tarafta?

O tarafta mı? Yoksa... Bu tarafta mı?

Zackarina birdenbire korkuya kapıldı, koşmaya başladı. Bacakları titriyor, kalbi küt küt atıyordu. Ayakları dolaştı, kaydı, gittikçe yoğunlaşan bir sisin içinde bir oraya, bir buraya koşup durdu. Tökezledi, ellerini uzatıp tanıdık bir şeyler bulmaya çalıştı. En sonunda bir şeye takıldı ve düştü. Sıcak ve yumuşak ve ışıltılı ve büyük bir şeydi takıldığı.

Kumkurdu!

"Niçin böyle koşuyorsun?" dedi Kumkurdu. "Bir yere mi yetişeceksin?"

"Kayboldum!" diye bağırdı Zackarina. "Eve gitmek istiyorum!"

"Elbette istersin, kim istemez ki?" dedi Kumkurdu.

Zackarina hıçkırdı ama artık korkusu geçmişti.

"Karşılaşmamız iyi oldu," dedi Kumkurdu. "Nihayet bitirdim."

"Neyi bitirdin?"

"Şiirimi," dedi Kumkurdu. "Yeni bir şiir. İsmi: 'Yolunu Kaybetmişlerin Şiiri'."

Ciddi bir ifade takındı, boğazını temizledi ve en güzel sesiyle şiirini okudu:

"Yolunu kaybederse bir gün birisi, tralalala, telaşa kapılmayıp beklemeli en iyisi."

Zackarina devamını bekledi ama hepsi buydu. Kumkurdu utangaç bir şekilde kuyruğunu salladı. Zackarina'nın yorum yapmasını bekliyordu.

"Çok kısa," dedi Zackarina.

"Evet, öyle!" dedi Kumkurdu. "Kısa ama akıl dolu. Çünkü yolunu kaybeden biri böyle yapmalı; telaşa kapılmayıp beklemeli."

"Ama ne kadar beklemeli?" dedi Zackarina.

"Bulunana kadar," dedi Kumkurdu. "Çünkü kaybolan biri varsa, onu arayan biri de vardır."

"Evet, örneğin sen," dedi Zackarina. "Beni aradın. Aradın, değil mi?"

"Yok, aramadım," dedi Kumkurdu. "Ben burada uzanıyordum, sen üzerime geldin."

"Tamam ama evi bulmama yardım edersin, değil mi?" dedi Zackarina.

"Ben mi? Evi bulacağım? Bu siste!" dedi Kumkurdu. "Ben hiçbir yeri bulamam!"

"Peki, ne yapacağız o zaman?" dedi Zackarina.

Kumkurdu gerindi, kendine rahat bir yer açıp kumlara uzandı.

"Şiirde denileni yapacağız," dedi. "Sakince bekleyeceğiz, tralalala, bulunmanın ne kadar güzel olacağını düşüneceğiz."

Zackarina kırmızı sırt çantasını bir taşın üzerine koydu. İçinden yiyecek ve içeceğini çıkardı. Sandviçini yedi, meyve suyunu içti. Yorulmuştu. Kumkurdu'nun yanına kıvrılıp uyudu.

Uyandığında Kumkurdu da, sis de yoktu. Güneş parlıyordu ve yanında babası oturuyordu.

"Eve gelmeyince endişelendim," dedi. "Seni aramaya çıktım. Kırmızı çantanı görüp buraya geldim."

"Yolu kaybettim," dedi Zackarina.

"Korktun mu?" dedi babası.

"Evet, ama ilk başta," dedi Zackarina. "Sonra sakinleştim."

"İyi yapmışın," dedi babası.

Zackarina babasına sarıldı.

"Beni bulduğun için teşekkür ederim," dedi.

Kumkurdu yakınlardaki bir taşın arkasında oturmuştu. Güneşe göz kırptı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, "bu parlak buluşun için teşekkürler."

Sonra gözlerini kapadı, yeni bir şiir ilhamı geliyordu, açıkça hissetmişti bunu. Şaşkınlık ve kaybolma, tomurcuk ve çocukla ilgili bir şeydi, belki ortasında bir de tralalala olurdu.

Çok ilginç, diye düşündü. Nasıl bir şiir olacak acaba?

DOST MU DÜŞMAN MI?

Güzel, tatlı sabahlardan biriydi. Zackarina ile babası mutfakta oturuyorlardı. Anne çoktan işe gitmiş, baba gazete okuyor, Zackarina da yulaf lapası yiyordu. Neşesi yerindeydi, canını sıkan bir şey yoktu. Ama birden babası başını gazeteden kaldırdı.

"Unutmadan," dedi. "Petterson'un torunu buradaymış, bugün bize geleceğini söylemiş annene. Sanırım seninle aynı yaşta bir kız."

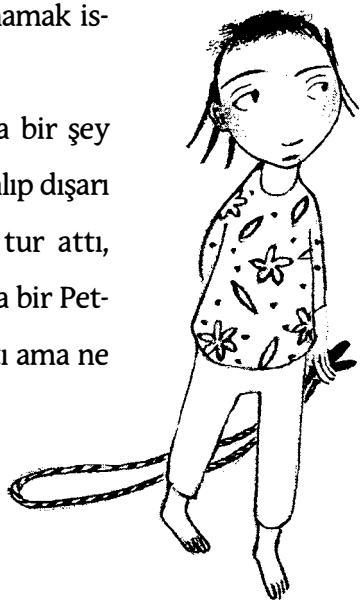
Zackarina kaşığını lapaya sapladı. Petterson Amca komşularıydı ama bir torunu olduğundan hiç bahsetmemişti. En azından Zackarina'ya. Zackarina bunu birdenbire, kahvaltının ortasında öğrenmekten hiç hoşlanmamıştı.

Bir torun?

"Öyle miymiş?" dedi. "Beni hiç ilgilendirmiyor."

"Neden öyle diyorsun?" dedi babası. "Belki seninle oynamak ister."

"Ama belki ben onunla oynamak istemem," dedi Zackarina.

Babası biraz şaşırmıştı ama bir şey demedi. Zackarina atlama ipini alıp dışarı çıktı. Bahçede koşarak birkaç tur attı, yüksek sesle şarkı söyledi. Arada bir Petterson'ların evlerine doğru baktı ama ne Petterson Amca ne de torunu ortalıkta görünüyordu.

Amaaan, diye düşündü, beni hiç ilgilendirmiyorlar.

Elma ağacının ve salıncağın etrafında bir tur daha attıktan sonra kumsala indi. Kumkurdu deniz kenarındaki düz kayanın üzerine oturmuş, kürkünü temizliyordu. Güneşin altında, burnundan kuyruğunun ucuna kadar altın gibi parlıyordu.

"Ne kadar güzelsin," dedi Zackarina.

"Öyleyimdir," dedi Kumkurdu. "Arkadan nasıl görünüyorum?"

"Harika," dedi Zackarina. "Eğlenceye mi gideceksin?"

"Yok, bir arkadaşla buluşacağım," dedi Kumkurdu. "Çok iyi bir arkadaş, muhteşem ışıltılı, yuvarlak, sarı ve inanılmaz sevimli."

"Demek ben yalnız kalacağım," dedi Zackarina.

Kumkurdu başını Zackarina'nın omzuna dayadı, endişelenmesine gerek yoktu, arkadaşıyla akşam buluşacaktı.

"O daha çok karanlıkta görünür," dedi.

"Adı ne?" diye sordu Zackarina.

"Tahmin et," dedi Kumkurdu.

Zackarina tahmin edemedi. Gözü bir şeye takılmıştı. Hemen araştırması gereken bir şeye. Islak kumların üzerinde ayak izleri vardı; uzayıp gidiyor, sonu görünmüyordu.

Kumkurdu hemen kayanın üzerinden atlayıp izleri kokladı.

"Küçük kız ayakları," dedi. "Bugün geçmiş buradan, daha biraz önce."

Zackarina bir ayağını dikkatle ayak izlerinden birinin üzerine koydu. Korkunç bir şeydi! Ayağı tam oturmuştu!

"Birinin dost mu düşman mı olduğu nasıl anlaşılır?" diye sordu Kumkurdu'na.

"Şey, yemek gibi," dedi Kumkurdu. "Tadına bakmak gerek."

"Olmaz ki," dedi Zackarina. "İnsanların tadına bakılmaz ki."

"Öyle ama gözlerinin içine bakabilirsin," dedi Kumkurdu. "O zaman her şey anlaşılır."

Zackarina ayak izlerini adım adım takip etti… Kumsaldan geçti, kayanın etrafından dolandı, sazlıkların önünden Peterson'ların kumsalına, oradan da Petterson'ların kayıkhanesine kadar geldi. İzler orada, kayıkhanenin köşesinde kayboluyordu.

Zackarina sırtını duvara dayayıp köşeye kadar gitti. Başını dikkatle ileri uzattı ve biriyle burun buruna geldi. Tam köşede bir kız duruyordu. Hiç hareket etmiyordu, sanki orada durup Zackarina'yı beklemişti. Aynı boyda-

lardı, birbirlerine o kadar yakınlardı ki neredeyse burunları birbirine değecekti.

Zackarina kızın gözlerinin içine baktı. Kahverengiydi, tam ortasında siyah bir nokta vardı ve o gözlerin derinliklerinde tanıdık birini gördü: Kendini... Küçük, küçücük bir aynadan yansır gibi.

"Benim kumsalımdan geçtin," dedi Zackarina.

"Sen de dedemin kumsalında duruyorsun," dedi kız.

"Adın ne?" dedi Zackarina.

"Karina," dedi kız.

"Ooo, isimlerimiz benziyor," dedi Zackarina. "Benim adım da Zackarina!"

Gülmeye başladılar, ikisi birden. Karina güldü, Zackarina güldü ve gözlerinin içinde yansıyan kızlar da güldü.

Sonra bütün gün birlikte oynadılar. Karina eve dönerken Zackarina yukarıdaki yolun kenarında durdu, ona el salladı.

Eve geldiğinde babası, Karina'yla neler yaptıklarını sordu.

Zackarina anlattı ama hepsini değil. Örneğin Petterson'un kedisiyle yaptıklarını anlatmadı, köknara nasıl tırmandıklarını da.

"Biz arkadaş olduk," dedi. "Karina ve ben. Belki bir gün şehre, ziyaretine gideceğim."

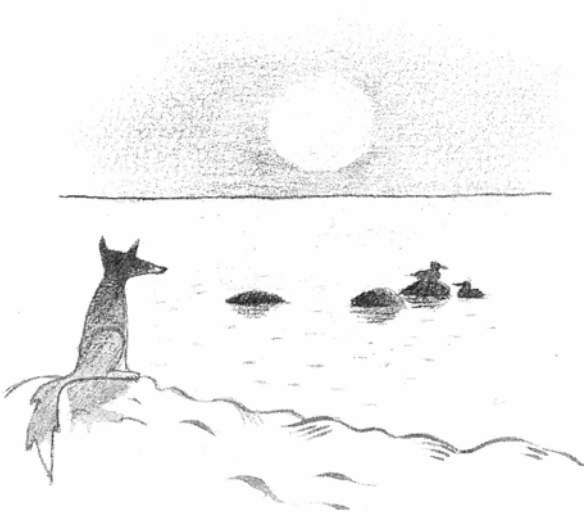
"Bu sabahı hatırlıyor musun?" dedi babası. "Onunla oynamak bile istememiştin."

"Ama daha onun gözlerine bakmamıştım," dedi Zackarina. "Ve isimlerimizin birbirine benzediğini de bilmiyordum."

Akşam oldu, sonra gece. Zackarina uyudu, Karina uyudu ama uyumayan biri vardı: Kumkurdu. Kumsalda arkadaşını bekliyordu. Ve arkadaşı geldi. Büyük ve yuvarlak ve sarı; gökyüzünde yükseldi, kara ve denizlere gümüş ışığını saldı.

"Ah, benim sevgili dolunayım," diye iç çekti Kumkurdu.

Sonra başka bir şey demedi, yalnızca uludu. Ama ay onun demek istediklerini anladı, hem de Kumkurdu tek bir söz bile söylememişken çünkü arkadaşlar birbirini her zaman anlardı.

SONBAHAR YAPRAKLARI

Zackarina pencerenin önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Sonbahar iyice gelmişti. Rüzgâr ağaçların sararıp kızaran yapraklarını savuruyordu. Zackarina'nın annesiyle babasına göre evde oturmak, çay içerek kitap okumak için harika bir gündü.

Divana oturmuş, gözleri kitaplarında usulca hışırdıyorlardı. Ama Zackarina evde oturmak istemiyordu.

"Ben bir şeyler yapmak istiyorum," dedi. "Dışarıya çıkacağım."

"Hımm," dedi annesi, kitabından bir sayfa çevirdi.

"Kazağını giy," dedi babası, çayını höpürdetti.

Zackarina giyinip dışarı çıktı. Sonbahar havası saçlarını dağıtıp yanaklarını ısırdı. Denizde, köpüklü dalgaların üzerinde güneş ışıldıyordu. Ormanın bitip kumsalın başladığı yere, öbek öbek yapraklar yığmıştı rüzgâr. Zackarina bu yığınlardan birinin üzerine attı kendini.

"Hop, hop," diye bir ses hışırdadı yaprakların arasından. "Burası dolu!"

Kumkurdu yaprakların arasından başını uzattı, sonbahar kadar sarı ve fırtına kadar neşeliydi. Kuyruğunu öyle bir salladı ki yapraklar dönerek havalandı.

Zackarina ağız dolusu güldü, bir avuç yaprak alıp Kumkurdu'na attı. Kumkurdu da ona attı. Yaprak savaşı başlamıştı. Bir tek yaprak daha kaldıracak güçleri kalmayana kadar savaştılar. Sonra hışırtılı yaprakların üzerine sırtüstü uzanıp gökyüzünü seyrettiler. Gri bulutlar birbirini kovalıyordu.

"Annemle babam bugün yalnızca kitap okuyor," dedi Zackarina. "Oturuyor da oturuyorlar, okuyor da okuyorlar."

Kumkurdu başını kaldırdı. Kulaklarını dikti.

"Öyle mi?" dedi. "Kitap mı okuyorlar?"

"Evet," dedi Zackarina.

Kumkurdu birden çok ilgilendi. Evlerinde ne tür kitaplar olduğunu anlatmasını istedi Zackarina'dan. Kalın mı yoksa ince miydiler? Ne renktiler? Nasıl kokuyorlardı? Sesleri nasıldı... Örneğin üzerlerine vurulduğunda ya da yaprakları çevrilirken?

"Bakıyorum da kitaplardan çok hoşlanıyorsun," dedi Zackarina.

Kumkurdu şaşkınlıkla baktı.

"Hoşlanmak da ne?" dedi. "Onları ben yapıyorum!"

Zackarina güldü.

"Hiç de bile," dedi.

Kitapları insanların yaptığını biliyordu. Yazar denen birileri vardı, işleri yazmaktı. Kumkurdu'na söyledi bunları. "Doğru," dedi Kumkurdu. Harf makinelerindeki harflerin üzerlerine basıyor, sözcükler yapıyorlardı.

"Harflerin üzerine basmak da iş mi?" dedi Kumkurdu. "Bunu kim olsa yapar."

"Ama sen ne yapıyorsun o zaman?" dedi Zackarina.

Kumkurdu gerindi, binlerce beyaz, keskin, istiridye kabuğu dişini göstererek güldü.

"Ben," dedi. "Ben öykünün kendisiyim."

Yaprak yığınının üzerinde ışıltılı bir perende attı.

"Öykülerin," dedi, "uydurmacaların, masalların… Hepsinin kaynağı benim."

Yaprak yığınından bir yaprak alıp çöl sıcağı soluğunu üfledi. Çok tuhaf bir şey oldu. Yaprak sanki derin bir uykudan uyandı ve şarkı söylemeye başladı. Yalnızca bu kadar da değil… Salındı ve dans etti, fısıldadı ve kahkahalar attı.

"Bir balık!" diye bağırdı Zackarina. "Gördün mü?"

"Sören ve Sicilyalı Sardunyalar Masalı," dedi Kumkurdu, yaprağı havaya attı.

"Hayır, dur!" diye bağırdı Zackarina. "Görmek istiyorum! Neler olduğunu?"

Ama rüzgâr yaprağı çoktan uçurmuştu. Altın parıltılar saçarak gökyüzüne yükseldi ve kayboldu. Kumkurdu'na göre her şeyde bir öykü vardı. Yapraklarda ve dallarda, helikopter böceklerinde, tornavidalarda ve kaybolmuş eldivenlerde…

"Ne zaman soluğumu üflesem öyküler, masallar uyanır," dedi Kumkurdu. "İnsanlar görebilsinler diye uyandırırım onları."

"İyi ama yapraklar nasıl kitap olur?" diye sordu Zackarina. "Sonra eldivenler?"

Kumkurdu'na göre çok basitti. Birinin yaprağı ya da kaybolmuş eldiveni görmesi yeterdi. Onların içindeki öyküyü gören birinin. Gören, anlayan ve başkalarına anlatabilen birinin… Örneğin bir kitapta.

"Ama bazı insanlar öyküleri ne görür ne de işitir," dedi Kumkurdu. "Sanki beyinleri tıkanmıştır."

"Ama ben yapraklardaki öyküleri gördüm," dedi Zackarina. "En başından beri gördüm."

Kumkurdu başını salladı.

"Çocukların gözleri keskindir," dedi.

Sonra bir yaprak yığınına daldı ve gözden kayboldu.

Zackarina, Kumkurdu'nun aşağılarda nasıl dolaştığını ve üflediğini ve soluduğunu işitti. Bütün bir yaprak yığını şarkı söylemeye başladı ve hışırdadı ve fısıldadı ve dans etti.

Zackarina kucağını altın sarısı güz yapraklarıyla doldurup eve koştu. Annesiyle babası hâlâ kitaplarının arkasında oturuyorlardı. Zackarina fırtına gibi içeri daldı, kucağındaki yaprakları yere boşalttı.

"Bakın!" dedi. "Öyküler buldum!"

Annesi burnunu kitabından kaldırdı.

"Aman ya Zackarina," dedi. "Niçin içeri bir yığın çöp taşıyorsun?"

"Oo, hayır," dedi babası. "Bunlar da ne? Bir yığın yaprak!"

Annesi eğildi, yapraklara baktı.

"Olağanüstü de güzeller," dedi.

"Şişşt!" dedi Zackarina. "Dinleyin."

Yere oturdu, yaprakları kilimin üzerine yaydı ve anlatmaya başladı:

"Bir zamanlar bir kız vardı, deniz kenarında bir evde yaşardı."

"Ama bu?" dedi annesi. "O kız sen misin?"

"Göreceğiz," dedi Zackarina.

Bir yaprağı çevirdi ve annesi geldi ve sonra babası. Zackarina'nın yanına oturup dinlediler.

Bir zamanlar bir kız vardı, hep kumsalda oynardı.

Kumsalda bir kurt yaşardı.

Kız ve kurt arkadaş olmuşlardı.

ÅSA LIND, 1958 yılında İsveç'in kuzeyinde küçük bir köyde doğdu. Çocukluğu, dünyanın merkezi saydığı mutfakta masallar, öyküler ve şarkılar dinleyerek geçti. Gazetecilik, senaristlik, aşçılık, öğretmenlik, huzurevinde bakıcılık, çocuk piyesleri yazarlığı, illüstratörlük yaptı ve radyo programları hazırladı. "Çocukların bakış açısından büyüklerin ahmaklığını ve doğanın sırlarını felsefi bir derinlikle, şiirsel ama anlaşılır bir dille" anlattığı Kumkurdu kitapları ile ün kazandı ve 2003 yılında Nils-Holgersson ödülüne layık görüldü. Lind kitaplarında, atomların dünyasından ölüme, hiçbir şeyin çocuklara anlatılamaz olmadığının altını çiziyor.

KRISTINA DIGMAN, 1959'da Göteborg'da doğdu. Stockholm'deki sanat okullarında ve Kopenhag'daki Kraliyet Güzel Sanatlar Akademisinde öğrenim gördü. 2001 yılında çocuk kitapları resimlemeye başladı.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

